HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

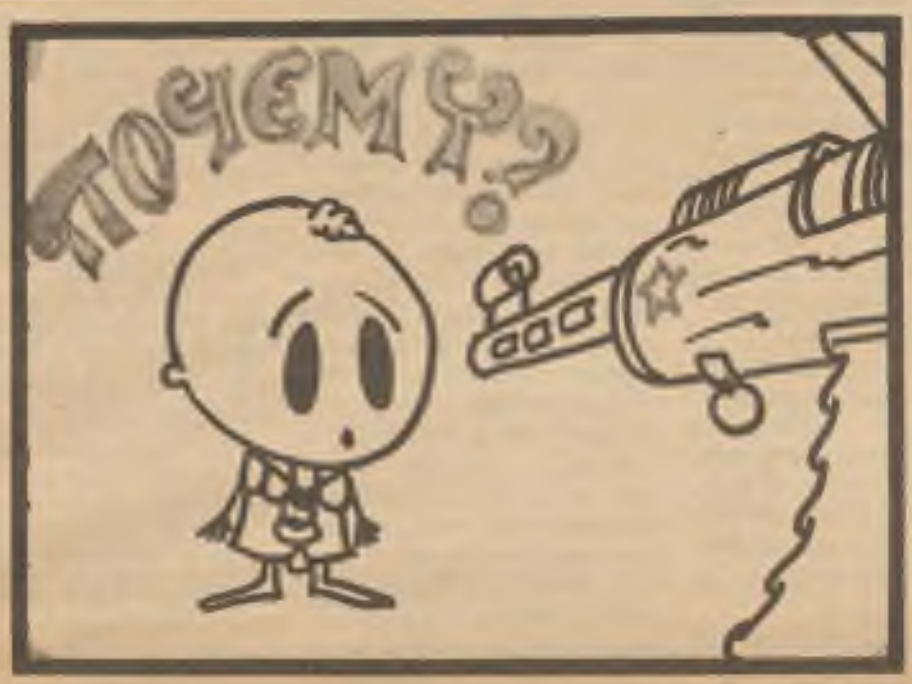
(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo 34. | Sobota (Saturday) 20. srpna (August) 1977 | Cena 25 centů

Přihnali se horem-pádem ze všech stran najednou, v noci, jako zloději. V té letní hrozné noci z 20. na 21. srpna r. 1968. Ohlušující rachot bitevních stíhaček a těžkých vojenských přepravních letadel; transportní kamióny a tanky rázem probudily mírumilovné obyvatele naší krásné staré vlasti ze snivého spánku o další společné celonárodní práci na výstavbě "svobodného socialismu s lidskou tváří". — Proč? Proč jen proč? — A lidé v Československu věděli ihned o své nově opakované bezmocnosti. Byli realisty. Věděli, že jim nikdo odnikud nepřijde na pomoc, že v západních zemích zůstane jen při papírových protestech. Na přítomnosti těch po zuby ozbrojených vojáků Moskvy, Berlína, Varšavy, Budapešti a Sofie pranic nezmění ani celosvětová sympatie pro malé Československo v srdci Evropy, které dobře ví, že je proti Goliášovi jen Davidem. Avšak snad právě tato biblická událost, v níž zvítězil David nad Goliášem nikoliv silou, ale důvtipem, dává oběma našim národům najednou odhodlanost nedat se a bránit se. Holýma rukama. Svým jedině možným způsobem: slovem, obrazem, ideou, důvtipem. Moskva byla bezmocná. I když tato nekrvavá bitva trvala jen týden a okupanti se v ČSR zabydleli. Morálně prohráli. (Ovšem, i krev při tom tekla, a vsákla se do naší svatováclavské země a do jejího praporu, ale zabíjeli nevinné a bezbranné ti lživí "ochránci".) A z krve mučedníků vzklíčí vždycky nová svoboda.

Záběr ze srpnové okupace Československa r. 1968. Mladí si pozorně přečítají vtipné nápisy proti sovětské okupaci. — Ten třetí plakát nahoře na výkladní skříni se ptá: "Váňo, jak dlouho jsi už nejedl? Nějak špatně vypadáš!"

ENGLISH SECTION INSIDE

KAREL KRYL:

Bratříčku, zavírej vrátka

Bratříčku, nevzlykej,
to nejsou bubáci
Vždyť už jsi velikej
To jsou jen vojáci
Přijeli v hranatých
železných maringotkách

Se slzou na víčku
hledíme na sebe
Buď se mnou, bratříčku,
bojím se o tebe
na cestách klikatých
Bratříčku v polobotkách

Prší a venku se setmělo
Tato noc nebude krátká
Beránka vlku se zachtělo
Bratříčku! Zavřel jsi vrátka?

Bratříčku, nevzlykej
neplýtvej slzami
Nadávky polykej
a šetři silami
Nesmíš mi vyčítat
jestliže nedojdeme

Nauč se písničku
Není tak složitá
Opři se, bratříčku,
Cesta je rozbitá
Budeme klopýtat
Zpátky už nemůžeme

Prší a venku se setmělo
Tato noc nebude krátká
Beránka vlku se zachtělo
Bratříčku, zavírej vrátka!
Zavírej vrátka!!

KU DNI 21. SRPNA 1977

Letošního 21. srpna uplyne devět let ode dne, kdy vojenské oddíly Sovětského svazu a jeho spojenců násilně obsadily Československo.

Touto sovětskou invazí byl krutě přerušen nadějný vývoj, směřující k uvolnění útlaku, k vzrůstajícímu uplatňování právního řádu, k ponenáhlému obnovování demokracie a svobody a k postupnému zmenšování závislosti Československa na Moskvě. Takovýto vývoj si totiž přálo zdravé jádro národa, nesené souhlasem široké veřejnosti; ono zdravé jádro národa, které se nikdy nevyrovnalo se stavem, který byl roku 1948 lidu vnucen komunistickou menšinou, úslužnou jedině Moskvě a udržovanou u moci jedině Moskvou.

Toto zdravé jádro národa se však nevzdalo naděje ani po sovětské invazi a dodnes trvající vojenské okupaci Československa. Promluvilo opět a zcela jasně v dnes již slavné "Chartě 77". Snad všichni lidé dobré vůle na celém světě nyní znají požadavky této Charty a vědí, že v dnešním Československu jsou lidem upírána základní lidská práva, zaručená závaznými mezinárodními smlouvami, vyhlášenými samotnou československou vládou.

Pro nás však nestačí litovat a naříkat. Je nutno přiložit ruku k dílu. Proto nejlépe vzpomeneme tohoto tragického výročí, když udržíme ve světě vědomí křivdy, spáchané na našem lidu jak dodnes trvající sovětskou vojenskou okupací, tak i stálým upíráním základních lidských práv a svobod; když se vynasnažíme, aby se naše americká vláda, spolu s jinými vládami svobodných národů přičinila o brzké odčinění těchto křivd, kdykoli se k tomu naskytne vhodná příležitost a zvláště právě nyní na chystané konferenci v Bělehradě.

Československá národní rada americká

V sibiřském ledu bylo nalezeno mamutí mládě

Moskva. — Už za carského Ruska byl v sibiřském ledu nalezen zachovalý zmrzlý mamut i s kůží a srstí; nyní prý dělníci, kteří odstraňovali led ve východní Sibiři, náhodou objevili plně zachovalé zmrzlé mamutí mládě, pouze něco přes metr vysoké.

Mamuti vyhynuli asi před 10,000 lety, kdy po skončení poslední ledové doby země se začala oteplovat. Tato zvířata se totiž nedovedla přizpůsobit změněným klimatickým podmínkám a úplně vymřela.

"KRÁL" JE MRTEV

ELVIS PRESLEY, ten chudý chlapec z břehů řeky Mississippi, který svým "divokým rytmem", zpěvem a kytarou v padesátých letech obrátil svět "vzhůru nohama" zemřel jako milionář ve svých 42 letech na srdeční záchvat v úterý, 6. srpna 1977. Byl miláčkem mládeže nejen v USA, ale v celém světě; byl i miláčkem chudých a potřebných, protože ze svých nevídaných zisků štědře rozdával a pomáhal, protože hluboce věřil v Boha a v lásku k bližnímu.

Sloupek informací

TENTOKRÁTE JEN Z ČESKOSLOVENSKA: KE ZVÝŠENÍ CEN A NA OKRAJ VÝROČÍ OKUPACE

Pro některé krajany — například pro ty, kteří byli v minulých týdnech na návštěvě ve staré vlasti, nebo udržují pravidelnou korespondenci s příbuznými — pro ně nejde o zprávu novou. Turisté možná pocítili její důsledky na vlastní kapse . . .

V pátek dne 22. července se v Praze konala tisková konference, na níž "ministr, pověřený řízením Federálního cenového úřadu "Michal Sabolčík informoval vybrané novináře o "úpravě malcobchodních cen", schválené krátce předtím federální vládou. Mnozí členové národních vlád české a slovenské se o novince dověděli patrně až z tisku. — Některé z "upravených" maloobchodních cen vstoupily v platnost již následující sobotu 23. července, jiné až potom v pondělí. (V neděli, jak známo, se v ČSR nenakupuje a neprodává — leda na černém trhu.) Předesílám, že na tiskové konferenci nebylo řečeno, zda ohlášená "úprava" se vztahuje i na ceny v Tuzexu respektive na ty, za něž se prodává ve zvláštních obchodních centrech pro vyšší a vyšoké funkcionáře režimu.

□

"LEŽÁKY" BUDOU LACINĚJŠÍ — POTŘEBNÉ A KVALITNÍ DRAŽŠÍ

Cenový ministr Sabolčík šel na věc (jak se říká) "od lesa" a začal tedy výčtem druhů zboží, které zlevní. Jde například o určitou část textilních výrobků ze syntetických vláken, jejichž ceny se snižují v průměru o 28 procent; některé druhy obuvi z plastické kůže jsou nyní lacinější o 21 procent. Elektrické kompresorové chladničky a ledničky zlevní o 16, barevné televizory a obrazovky o 26 a kapesní kalkulačky o 40 procent.

Nemohu vám udat ceny v korunách resp. v dolarech, protože nebyly uvedeny a já je neznám. Jenom vím, že kalkulačky byly v ČSR pekelně drahé — a komu z turistů se podařilo provézt nějakou americkou do Prahy, potvrdí, že si pak zlepšil životní úroveň. Pokud jde o ostatní výše uvedené zboží, tak nám říkají zkušenosti z předcházejících "úprav", že jde skoro vesměs o takzvané ležáky, neboli v jazyku odborném o "těžkoprodejné a pomaluobrátkové" zboží, které leží ve skladech a je třeba se ho zbavit. —

A nyní o zvýšených cenách, které čs. občany asi notně zabolí. Že káva se zdraží o 50 procent, tomu i my tady ve Státech dost rozumíme — méně již zvýšení cen čokolády, čokoládových výrobků a máčeného trvanlivého pečiva v průměru o 33 procent. Nu, oni komunisté svým poddaným nikdy moc sladkostí nepopřáli . . .

Normálním spotřebitelům bude asi málo vadit zvýšení cen loveckých a sportovních zbraní a střeliva o 28 procent, víc však již zdražení elektrických spotřebičů o 59 procent a nejvíce je ovšem postihne, skoro každou domácnost, zvýšení maloobchodních cen "vybraných výrobků z bavlny a vlny", výrobků, které jsou v Československu podobně jako v řadě jiných evropských zemí stále ještě žádaným a potřebným artiklem. —

Letos byla koncem ledna zveřejněna v čs. novinách "Zpráva Federálního statistického úřadu o vývoji národního hospodářství a plnění plánu v ČSSR v roce 1976", která byla například v RUDÉM PRÁVU nadepsána "Dobré výsledky poctivé práce" a plýtvala optimismem. Zdá se, že nikoliv oprávněně, že nepříznivé pravdy byly tehdy v zájmu propagandy "nalakovány na růžovo". —

□

ZAVINILI TO "KAPITALISTÉ"?

Soudruh ministr Michal Sabolčík na zmíněné tiskové konferenci (— a po něm pak úvodníkáři a komentátoři novin, rozhlasu a televize —) musel samozřejmě aspoň naznačit, kdo onen nepříznivý cenový vývoj zavinil. A tak jsme se poučili, že "v posledních letech prudce stouply na **kapitalistických** trzích dovozní ceny bavlny, vlny a kakaových bobů . . ." Že za "léta 1970 až 1976 vzrostly dovozní ceny z **kapitalistických** zemí zhruba na dvojnásobek". A dále se dočtete, že "již několik let — v důsledku negativních dopadů, které má na naši ekonomii **kapitalistická** krize realizujeme plány dalšího rozvoje za nových, obtížnějších a tím také náročnějších podmínek". Takže hlavními viníky, jak se zdá, jsme my "kapitalisté"!

K tomu jaksi na okraj: Již takových 10—15 roků se na objemu československého zahraničního obchodu podílejí Sovětský svaz a "socialistické" státy cirka 70 procenty, z toho SSSR na vývozu surovin do Československa 92 procenty a dovozu strojů 72 procenty. V roce 1975, například, byla čs. spotřeba bavlny z 55 procent kryta Sověty. (Oleje z 95 procent, zemního plynu 100, oceli 99 atd.) Víme, že docela nebratrsky zdražil vyvážený olej, žeby třeba i tu bavlnu?

Československo bylo v lednu 1949 zakládajícím členem tzv. Rady vzájemné hospodářské pomoci, instituce evropských satelitů Moskvy, na níž se později napojilo Mongolsko a v roce 1972 i Kuba. Prostřednictvím RVHP Sovětský svaz zprvu jen ovlivňoval trhy členských států, v posledních letech jim vyloženě diktuje. ČSR to prvně pocítilo na začátku padesátých let, kdy mu v souvislosti s korejskou krizí bylo nařízeno podstatně zvýšit výdaje na zbrojení, a podruhé pak po roce 1968, kdy se z věřitele společné banky stalo najednou dlužníkem: muselo si totiž zaplatit okupaci. Rada vzájemné hospodářské pomoci měla být — podle komunistické propagandy — "hrází proti kapitalistickým krizím". Nyní prožívá svoji vlastní, jak naznačuje příklad Československa a jak ukázal případ Polska (H.N. 24. 7. 66 a H.N. 15. 1. 77).

Komunističtí komentátoři posledních cenových opatření by měli zametat před vlastním prahem. To oni ovšem neradi.

□

ČESKOSLOVENSKÉ DRAMA LÉTA 1968

Není to rovné výročí, ale domnívám se, že ony události se připomenout **musejí**. Jsou neklamnou učebnicí o "přátelích" českého a slovenského lidu, jejíž opakovaná četba by měla být četbou povinnou nejenom pro emigrantské generace.

Zalistoval jsem v materiálech, které mám o onom létě a připravil několik záznamů z předvečera okupace Československa v noci z 20. na 21. srpna před devíti roky. —

Po pádu Antonína Novotného i z prezidentské funkce v březnu 1968 prošel světovým tiskem údajný výrok politického generála sovětské armády Jepiševa, že "Sověty kdykoliv pomohou svým přátelům v Československu", kdyby měl být ohrožen "socialismus". Praha i Moskva tento výrok tenkrát dementovaly a snad pro uklidnění veřejnosti bylo zároveň oznámeno, že "bratrské země" upustily od myšlenky manévrů na čs. území.

Avšak situace se vyvíjela jinak. Koncem května potvrdil mluvčí ministerstva národní obrany, že dojde k "vojensko-štábnímu spojeneckému cvičení" mad'arských, polských, východoněmeckých a sovětských jednotek, a začátkem června dodal, že se jich zúčastní "jen několik stovek vojáků". Odhady se však pohybovaly v hranicích mezi 8 až 40.000. "Spojenecká" vojska projížděla křížem-krážem republikou a to nejen "spojaři", o nichž se původně mluvilo, ale také tanky a ozbrojená vozidla všeho druhu, což vyvolávalo podezření. Manévry se oficiálně konaly ve dnech 20. až 30. června 1968, ale ještě koncem července bylo na čs. území několik tisíc sovětských vojáků, někteří důstojníci dokonce s rodinami. V pondělí 15. července večer hovořil na pražské televizi jeden občan takto: "Každá minuta, kterou setrvávají sovětské jednotky déle na našem území, znamená zhoršení vztahů statisíců lidí v naší zemi k SSSR." Měl bezpochyby pravdu . . .

Manévry byly součástí psychologické války konzervativních komunistických vlád proti novému režimu Alexandra Dubčeka a jeho některých spolupracovníků. — Ve dnech 4. a 5. července 1968 došly vedení čs. komunistů první dopisy od "bratrských stran z Moskvy, východního Berlína a Varšavy, ze Sofie a z Budapešti. Jak vyplývá z pozdějších informací, měli se představitelé KSČ dostavit do Varšavy (14. 7.), aby se tam zodpovídali z neortodoxního politického kurzu. Tribunál "varšavské pětky" se shodl na výhrůžném ultimatu, který Praha zamítla. Sovětský, východoněmecký, polský, bulharský a mad'arský tisk rozjely propagační kampaň o hrozící "kontrarevoluci" v Československu.

Avšak některé západní komunistické strany — především prý KS Francie — varovaly údajně Moskvu, že by případná vojenská intervence, naznačená v ultimatitvním dopise z varšavské schůzky pěti "zasadila těžko zhojitelné rány komunistickému hnutí". Moskva se odhodlala ke kompromisnímu řešení a navrhla schůzku politického vedení Kremlu s KSČ. Měla se konat 22. nebo 23. července buď v Moskvě, nebo v Kijevě či ve Lvově; — konala se pak v pohraničním městě Čierná nad Tisou ve dnech 29. července až 1. srpna 1968. Sověti prý žádali různé personální změny ve vedení KSČ a také mimo jiné smíšené posádky vojsk států Varšavského paktu na západních hranicích ČSR. Tolik se vědělo ve veřejnosti tehdy v létě 1968. Dne 8. srpna demonstrovalo v Praze, podle zahraničních zpráv, několik tisíc — zejména mladých lidí a ozývaly se údajně výkřiky o "Mnichovu nad Tisou" . . . Tomu však předcházela jednodenní schůzka signatářů varšavského dopisu s představiteli KSČ v Bratislavě dne 3. srpna. Existují obrázky slzícího Brežněva v objetí s Alexandrem Dubčekem. Slzy Jidášovy . . .

Podle dnes známých informací rozhodl pak právě Brežněvův hlas v politbyru Kremlu o noci z 20. na 21. srpen 1968, o okupaci Československa.

J. Netík

HLAS NARODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

August 20, 1977 — Vol. II, No. 34.

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
TÉŽ služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(zejména Americké občanství)
VOLEJTE: 795-7100

KLOKOTY — poutní místo v sousedství města Tábora. Kostel Nanebevzetí P. Marie (se starobylou dřevěnou sochou P. Marie Klokotské) a postranní ambity s několika ověženými kaplemi byly postaveny r. 1730. V tomto století až do padesátých let působila na Klokotech kongregace Těšitelů. Jednoho z bývalých klokotských kněží zná přemnoho našich krajanů v Kanadě i v USA — je jím Father L. Gaborik, farář osady sv. Antonína v Chatham, Ont. Do české historie vešly Klokoty za husitských válek. Když Jan Žižka přibyl r. 1421 do Tábora, aby tam udělal pořádek a zakročil proti pikhartským kacířům (kteří popírali přítomnost Kristovu ve Svátosti oltářní), dal 50 zatvrzelých osob (jež nechtěly své bludy odvolat) spolu s knězem Petrem Kánišem vyvést z města a rozkázal je upálit na klokotské hoře. První záznam o Klokotech je již z roku 1220 — kdy na Klokotech "seděl" jeden člen mocného rodu Vítkovců. Farní kostel na Klokotech se připomíná již ve 14. století. — Někteří z našich čtenářů — rodáků z Táborska — chodívali jistě v srpnu do Klokot na pouť, a někteří — jako manželé Doudovi z Clevelandu — si tam dokonce před oltářem této mariánské poutní svatyně slíbili věrnost a lásku manželskou na celý život. Všem, kteří Klokoty znají, posílá náš věrný a obětavý spolupracovník Vašek Hesoun z Clevelandu tento obrázek pro radost a obnovu milých vzpomínek na tento čarovný koutek naší staré vlasti.

Den Českých katolíků v Chicagu bude 18. září 77

Chicagská oblast Národního svazu českých katolíků už připravuje pečlivé uspořádání tradičního každoročního "Dne Českých katolíků", který bude letos 18. září ve Wozniakově zahradě, 2530 So. Blue Island Ave. v Chicagu. Zván jest všechen náš lid.

Opět budeme mít pěkný zábavní program pro členy všech našich generací. Bude tedy postaráno o pobavení a osvěžení.

Zveme upřímně naše věřící z českých, moravských i slovenských rodin, aby si udělali na Svatováclavském Dnu své dostaveníčko se všemi svými přáteli a známými, zvláště když letos si v rámci Dne připomeneme i 60. výročí trvání Svazu, který se zasloužil v 1. i 2. odboji na vzniku Československé republiky, na obnově jejich poválečných svobod a sehnání mnohých affidavitů čs. exulantům z uprchlických táborů v Německu, Rakousku i v Itálii, o hmotnou a duchovní podporu v době jejich svízelného čekání v táborech a o stavbu i udržování římského semináře Nepomucena.

Dnes je Den českých katolíků v Chicagu hlavním zdrojem příjmů Svazu, aby mohl ve své nábožensko-kulturní a sociální práci pokračovat. Proto doufáme, že každý z Vás, komu to jen trochu bude možné, určitě přijde, aby svou solidaritou svazovou práci pro náš lid podpořil.

Program dne bude velice pestrý. Národní tance provede MKS — Moravská kulturní společnost se svou drobotinou; Klub Domov předvede zpěvní a taneční pásmo: "Postaromu pod máji".

Obřadníkem dne bude p. Karel Chrobák. Hlavním rečníkem bude prof. František Svejkovský z Univ. of Chicago; Dp. Vojtěch Vít, O.S.B. přednese modlitbu.

Ani stánek štěstěny nebude chybět, a tento den doma nevařte, protože budeme mít v kuchyni dobré jídlo a u baru pití; Klub Domov bude mít svou "Šatlavu" a budou různé výhry a loterie. Po programu volná zábava. K tanci bude vyhrávat hudba p. Fr. Zákrockého.

Prosíme, aby sponsorské dary byly zaslány do ústředny svazu bezodkladně, neboť musíme jít včas s programem do tisku.

I nadále jsou vítány dary do stánků. Můžete je odevzdat buď už nyní do úřadovny Svazu, anebo na Katolickém dnu přímo do stánků.

Na shledanou o Dni Českých katolíků v Chicagu se těší

pořadatelé!

V Chicagu skončila výstava pokladů egyptského faraona Tutankhamuna

V pondělí 15. srpna ještě pozdě v noci vycházeli poslední návštěvníci z výstavních prostor chicagského Field Musea, v němž byla od letošního 15. dubna instalována skvostná a v tomto uspořádání dosud nikdy nevídaná výstava pokladů, objevených před půl stoletím v hrobce mladičkého egyptského krále Tutankhamuna.

Za čtyři měsíce navštívilo tuto jedinečnou výstavu v Chicagu jeden milion tři sta tisíc lidí. Některé předměty Tutankhamunova pokladu byly už sice světu známy a vystavovány — (v USA v r. 1961—63, v Japonsku 1965, ve Francii 1967, v Anglii 1972 a v Sovětském svazu 1974) — avšak tentokrát má výstava daleko větší počet výstavních předmětů. Navíc pak chtěl Sadatův Egypt připomenout nejen 55. výročí či objevení Tutankhamunovy hrobky (listopad 1922), ale i výsledek včelí práce mnoha odborných řemeslníků, kteří vrátili tisícům nalezených předmětů jejich lesk a nesmírnou kulturní cenu. — Instalaci výstavy v USA dohodl už r. 1974 bývalý president Nixon s egyptským presidentem Sadatem.

Vzpomínka na dobrého kněze

Bolestně mne překvapila zpráva, že v Austrálii zemřel vzácný kněz a horlivý vlastenec, salesián dp. Otec Vladimír Ondrášek.

Nemohu jinak než vzpomínat, jak za své poslední návštěvy u nás v Tasmánii Otec Ondrášek sloužil mši sv. v našem rodinném domě v Lannerstonu, právě v den 28. října. Jak jsme pak večer dohromady všichni besedovali, několik Čechoslováků a Poláků, a jak dp. pozorně poslouchal, co se vyprávělo, prý aby poznal názory nás světských lidí.

Dva dny po té sloužil Otec Ondrášek českou mši sv. v Hobartu, kde v kázání shrnul povinnosti nás Čechů, žijících mimo vlast:

1.) Celým životem a prací dobře representovat český národ v celé svém okolí;

2.) Zapojit se plně do kulturního a politického dění v novém domově, kam nás vichřice dějin zavála a Boží prozřetelnost zavedla, a při tom zůstat věrni svým osvědčeným křest'anským národním tradicím a tím i sami sobě.

3.) Spravedlivě, pravdivě a vytrvale bojovat proti všem, kdo zneužívají mládeže k politické agitaci, kdo rozvracejí rodinný život, kdo podrývají morální kořeny lidské společnosti, aby tím snáze uvrhli národy světa do anarchie a materiálního otroctví.

Krátce po kázání jsem musil odejíti, takže jsem dp. nemohl osobně poděkovati. Netušil jsem tehdy, že se s ním na tomto světě více nesejdu.

Nemohl jsem však jinak a poděkoval jsem mu za jeho hluboce procítěné a hodnotné kázání dopisem.

Jeho odpověď, jako vše co dělal, byla jednoduchá a upřímná.

Projevil radost za uznání a zdůraznil, že jako dělník "na vinici Páně" chce svým životem a prací jen sloužit, spojovat a smiřovat dobré lidi různých charakterů, byt' i rozdílných životních názorů.

Přiznal, že poslání kněze v zahraničí, v cizím prostředí a navíc v různorodém exilu není lehké, a že jsou to podobné projevy uznání jako můj dopis, které ho posilují v odhodlání sloužit jako kněz a učitel našemu lidu.

Přiznám se, že často zanedbávám svoji korrespondenci, ale právě proto jsem tolik rád, že jsem tehdy onen dopis uznání a vděku Otci Ondráškovi napsal a odeslal, ačkoliv jsem měl jiné práce nad hlavu.

Dnes, daleko od jeho hrobu, na něj vzpomínám a přál bych si, aby Bůh poslal mezi nás Čechy, roztroušené po celém světě, více takových kněží, jako byl dp. Otec Vladimír Ondrášek. Nechť se za to a za nás v nebi přimlouvá tento český misionář.

Jindřich Nermuť

Pomýšlí se na výrobu syntetického gazolinu

Washington. — Němečtí chemikové objevili už na začátku tohoto století metodu, jak z uhlí vyrobit syntetický gazolín (evropský benzin). Za druhé světové války pak Hitlerovo Německo postavilo 23 velkých továren, kde byly z uhlí vyráběny syntetický gazolín pro pozemní motorová vozidla i pro letadla, olej na pohon i mazání motorů jakož i zemní plyn. Tak Německo mělo až do samého konce války k disposici dostatek těchto vitálně důležitých zdrojů energie pro své válečné potřeby, dokonce i na území okupovaného Protektorátu Čech a Moravy.

Američtí vědci a technici se o tyto metody syntetické přípravy gazolinu a jeho derivátů nikdy nezajímali, protože tento výrobní proces je nákladný a vyrobený gazolin by nemohl cenově konkurovat s gazolinem, vytěženým z přirozených zdrojů. Po objevení obrovských polí zemního oleje na Arabském poloostrově v padesátých letech se na tyto syntetické procesy úplně zapomnělo. S příchodem krize zdrojů energie však někteří američtí vědci se začínají zajímat o možnost syntetické výroby gazolinu z hnědého uhlí, jehož je ve Spojených státech velké množství; pouze texasská ložiska ho podle odhadů obsahují na 110 bilionů tun.

Začínají se tedy studovat průmyslové dokumenty, zabrané v Německu po konci války, obsahující mimo jiné také podrobné plány nacistických továren na výrobu syntetického gazolinu. Těchto dokumentů však existuje na 175 tun ve 23 různých zemích, od Spojených států až po Jižní Afriku, a 90 procent z nich nebylo ještě nikdy vůbec ani přečteno. Odborníci se domnívají, že tyto dokumenty obsahují všechny hlavní znalosti, potřebné pro výrobu syntetického gazolinu. Pouze bude potřebí zlepšit některé výrobní procesy, aby se snížila cena vyrobených produktů, a také bude nutno mnohonásobně rozšířit původní rozměry německých podniků, aby vyhovovaly moderním potřebám v americkém měřítku.

PIKNIK

ODBOČKY "28. ŘÍJEN"

ODBOČKA NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ "28. ŘÍJEN"

zve Vás srdečně na piknik, který se koná

v NEDĚLI, 4. ZÁŘÍ 1977

u bratra Emanuela Láta v Lakeside, Mich., 9393 Shore Acres (u Union Pier)

O jídlo a pití bude postaráno, jen prosíme, abyste si přinesli židle, případně stolky a plavky. Vyhrávat budou "Pražáci".

PIKNIK SE BUDE KONAT ZA KAŽDÉHO POČASÍ

Nejvýhodnější příjezd — Hwy. 94, exit 6, odkud je cesta značena. — Informace tel. 447-9201 a 652-5650.

Don Palmiro Donini

"Ugandská vláda svěřila naší péči 9.000 malomocných, z toho 500 velmi těžkých případů. Mohli bychom vyléčit všechny, kdybychom měli dvě antibiotika: Rimacta—Ciba a Rifadin—Lepetit, které mají téměř zázračné účinky proti malomocenství a souchotinám a kromě toho zcela ničí i bacily; na rozdíl od jiných léčivých preparátů ničí i nakažlivé bakterie. Mnoha jiným kolegům v naší vlasti tyto léky jistě přebývají. Byl bych jim povděčen, kdyby je nenechali zastarat, ale poslali je raději do našich útulků pro malomocné. Na poštovné ovšem nemáme."

Autorem této výzvy, kterou otiskl jeden italský katolický týdeník, je dr. Palmiro Donini. Pracuje už 12 let v severní Ugandě jako kněz-misionář a lékař.

Narodil se r. 1921 v Remedello, poblíže severoitalského města Brescia. Pochází ze zemědělské rodiny, kde jsou zvyklí vstávat za úsvitu a pracovat až do západu slunce. Rodiče ho poslali do biskupské koleje sv. Alexandra v Bergamu, kde vystudoval gymnasium.

Po maturitě se zapsal na lékařskou fakultu university v Pavii, ale přitom ani nevěděl proč. Možná, že toto rozhodnutí vyplynulo z jeho zájmu o lidské problémy svých bližních, o kterých často slyšel už jako dítě od své matky.

Dnes na ni vzpomíná s velkou úctou. Byla to nábožná žena a ráda pomohla, kde a jak mohla, jakmile viděla, že jde o dobrou věc; bez prošení a bez říkání. Se sousedkami se stýkala jen velmi málo, poněvadž se jí nelíbily klepy a pomluvy.

Když přišel do jejich domu nějaký chudý chlapec, matka chtěla, aby její děti se s ním rozdělily o chléb, ovoce a o všechny ostatní věci. Zemřela na srdeční mrtvici. Když umírala, držela na lůžku v rukou Knihu rozjímání a otevřela si v ní stránku o Kristovi v Gethsemanské zahradě. Její duchovní odkaz dětem by se dal shrnout do několika málo slov: "Mějte se rádi a milujte své bližní, co nejvíce můžete."

Důstojný Otec Donnini se pamatuje, že několikrát je matka všechny shromáždila kolem sebe a četla jim strhující příběhy o ugandských mučednících. Malému Palmirovi proto už v dětství někdy bleskla hlavou myšlenka, že kněžství je tou nejušlechtilejší a nejvznešenější náplní lidského života.

Po gymnasiu musel prodělat vojenský výcvik v italské armádě a v kasárnách s ním byli též dva zarytí ateisté. Palmiro se během 2. světové války dobrovolně přihlásil na ruskou frontu jen proto, aby nahradil jednoho ženatého důstojníka, který se všemožně snažil zůstat doma u rodiny. Spolu s nim odjeli do Ruska i dva zmínění ateisté ze společné roty v kasárnách.

Ruské tažení skončilo pro I-

(Pokračování na str. 5),

DOBA "BĚHEM ROKU"

21. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, ty sjednocuješ smýšlení věřících k jednomu cíli. — Dej nám, abychom s láskou plnili, co přikazuješ, toužili po tom, co slibuješ, — a tak měli uprostřed proměn tohoto světa srdce tam, — kde je pravá radost. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE
(Iz 66, 18-21)

Toto praví Hospodin: Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které neslyšely o mně mluvit a neviděly mou slávu.

Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů v dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma — praví Hospodin — jako když přinášejí synové Izraele dary v čistých nádobách do Hospodinova domu. A i z nich si vezmu kněze a levity — praví Hospodin.

2. ČTENÍ Z LISTU ŽIDŮM
(Žid 12, 5-7. 11-13)

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: 'Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.'

Toto káznění je k vaší nápravě: Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť' kterého svého syna otec nekárá?

Samozřejmě, pokud taková přísná výchova trvá, je to spojeno s bolestí, ne s radostí, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce: pokoj a spravedlnost. Dodejte tedy nové síly ochablým rukám a klesajícím kolenům. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, nýbrž spíše aby se uzdravil.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE
(Lk 13, 22-30)

Ježíš procházel městy i vesnicemi, učil a přitom pokračoval v cestě do Jeruzaléma.

Kdosi mu řekl: "Pane, je málo těch, kteří budou spaseni?"

On jim odpověděl: "Usilujte o to, abyste vešli úzkými dveřmi, neboť' mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile už hospodář vstane a zavře dveře, a vy zůstanete venku, začnete tlouci na dveře a volat 'Pane, otevři nám', tu on vám odpoví: 'Neznám vás, odkud jste.' Pak budete říkat: 'Jedli jsme s tebou a pili a na našich ulicích jsi učil!'

On však vám odpoví: 'Neznám vás, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali bezpráví.' Tam bude pláč a skřípění zubů, až spatříte Abraháma, Izáka a Jakuba i všechny proroky v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu i západu, od severu a jihu, a budou stolovat v Božím království.

Ano, jsou poslední, kteří budou první, a jsou první, kteří budou poslední."

Tvář, na kterou se díváme v zrcadle, je prázdná, není nic. Takový je život hříšníků. Je prázdný a není nic.
Vlastní životopis Karla IV.

To je pravé pokání: když jsme se jednou hříchů zřekli, víc se k nim nevracet.
Staroslov. zpovědní řád

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.
POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Duše otevřená Bohu přemýšlí o náboženství v pojmech oddání se do vůle Boží! Nežádá od Nekonečna pomoc při uskutečňování svých konečných přání, naopak, snaží se poddat svá konečná přání Nekonečnu. Modlí se: » Ne má, ale Tvá vůle se staň, Pane.« Nemá zájem na tom, jak Boha využít, ale chce jím být sama použita. Říká spolu s Marií »Staniž se mi podle slova Tvého« nebo se táže jako Pavel »Co chceš, Pane, abych učinil?« anebo říká jako Jan Křtitel » Já se musím zmenšovat a on se musí zvětšovat«. Vymýcení egoismu a sobectví, které vede k podřízení celé mysli božské osobnosti, nevede nikterak k nezájmu o aktivní život; naopak, vede k většímu zájmu, protože člověk začne chápat život z Božího stanoviska. Spojením s božským zdrojem energie má člověk větší sílu ke konání dobra – asi jako se voják stává silnějším pod velením velkého vojevůdce. »Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, proste, oč budete chtít a dostane se vám. Můj Otec je oslaven tím, že přinášíte mnoho užitku a stáváte se mými učedníky« (Jan 15, 7: 8). Egocentrické stvoření si stěží dovede představit, že existují lidé, kteří jsou skutečně, pravdivě a vášnivě do Boha zamilováni. Ale nemělo by to být nepochopitelné: je přece jasné, že ten, kdo miluje světlo a žár svíčky, musí mnohem více milovat sluneční záři.

Pro duši Bohu otevřenou se začíná život soustřeďovat od obvodu ke středu. Vnější věci jako politika, ekonomie a denní rutina pro ni začínají ztrácet na významu, zatímco Bůh pro ni začíná znamenat stále víc. Neznamená to menší lásku k lidem, ale větší lásku k lidem skrze Boha. Přítomná chvíle se staví do služeb chvíle věčné. Všechno, co není nebo nemůže být použito k účelu Božímu, stává se nezajímavým a neskutečným. Duše oddaná Bohu má ve svém toulci jen šípy určené Božímu terči.

Výčitky, kterými egoisté zahrnují zbožné lidi, jsou jenom úskokem, který má zakrýt výčitky, jimiž zahrnují jami sebe – mají totiž pocit, že by měli něco chápat. Zatím se však ušklíbají – asi tak jako když někteří lidé mluví o pozemských milencích: »Nechápu, co na ní vidí!« – Jistěže to nechápe, protože láska je slepá. Je slepá nejen k nedostatkům milované bytosti, ale je slepá i k celému světu mimo tuto milovanou bytost. Láska má svůj vlastní zrak. Všichni, kromě zamilovaného, dívají se jen svýma tělesnýma očima, a podivují se, co že je tu k milování. Ale ten, kdo miluje, dívá se zrakem svého srdce a objevuje v tom druhém líbeznost a lásku, kterou slepá srdce vnímat nemohou. Pozvedni toto přirovnání do nadpřirozené oblasti: pochopíš, proč neobrácené duše považují lásku k Bohu za pošetilost. Nemohou vidět, co vidí v Bohu světec. » Člověk živočišný nepoznává.«

V soustředění je tajemství našeho štěstí. Duše otevřená Bohu se stává hluchou k pokušení smyslů, protože pro ni *je Bůh vším*. Trochu jako velká kosmická dynama vyrábějí tyto duše energii, z niž mohou žít duše v okolí. Pius XI. prohlásil o rozjímavých duších:

> » *Snadno pochopíme, jak ti, kdo usilovně plní svou povinnost modlitby a pokání, přispívají více k rozvoji církve a k blahu lidstva než ti, kdo pracně vzdělávají Mistrovo pole. Kdyby totiž nevydobyli z nebes proud Boží milosti, která by vzdělané pole zavlažila, jistě by dělníci evangelia svou prací získali úrodu mnohem menší.* «

Duše skutečně soustředěná v Bohu není řízena jen svými vlastními dobrými návyky nebo dokonce ctnostmi; je řízena přímo Duchem Svatým. Je rozdíl mezi člověkem, který pohání svou loď vesly, a mezi člověkem poháněným plachtami napjatými ve větru. Duše, která žije dary Ducha, je spíše než svým vlastním rozumem hnána vpřed silou Boží. Taková duše získá vědění překonávající vše, čemu, se lze naučit z knih. Získá dar rozvahy a rady, který má v sobě víc moudrosti než vše, co by mohla vyvodit ze své vlastní zkušenosti.

Filosofie to vysvětluje s větší jasností. Každá duše má dvě stránky, spekulativní, která studuje teorii, a praktickou, která vede a řídí lidské záležitosti. Hříšný život tu první stránku nezničí: proto může být hříšník právě tak dobrým matematikem jako světec. Ale nedobrým životem se ničí praktický intelekt. Tím se stává, že začne-li učený matematik psát o morálce a náboženství, ukáže se dokonale zmateným člověkem. Člověk řízený Bohem, jehož praktický i spekulativní intelekt jsou Bohem osvíceny, je schopen vést a řídit druhé lidi lépe než někdo, kdo sice zná víc,

ale jen teoreticky. Nemůže být každý vůdcem – rozvedený nemůže vést ženaté; učitel nebo psycholog, který nemá čisté srdce, nemůže vést mládež. » Vede-li slepec slepého, padnou do jámy oba« (Mat 15: 14). Nikdy bychom se neměli radit o tom, co je dobré a co je špatné s člověkem, který se nemodlí – byť by věděl tisíckrát víc o gangliích nebo o štítné žláze než člověk zbožný. Tak jako oko opatřené dalekohledem vidí hvězdy jasněji než oko prosté, chápe rozum osvícený vírou skutečnost lépe než rozum prostý. Naše současná světová krize je také krizí morální a duchovní, proto ji animální člověk nemůže pochopit. Člověk soustředěný v Bohu ji vidí prostě, tak jako Lincoln chápal občanskou válku, totiž jako trest, který na nás seslal Bůh za naše hříchy.

Nadpřirozeně moudré duše často přivádějí světsky moudré lidi k zuřivosti, protože se vždycky dívají na všechno z perspektivy Boží. Světští lidé jsou ochotni povolit každému, aby si v Boha věřil, pokud se mu to líbí, ovšem jen tenkrát, pokud by víra v Boha neznamenala nic víc než víra v cokoli jiného. Jsou ochotni Boha povolit, pokud by Bůh nic neznamenal. Ale brát Boha vážně, – to je právě to, co dělá z člověka světce. Jak řekla sv. Terezie: » Co není Bůh, není pro mne ničím.« Tuto vášeň nazývají snobskou, nesnášenlivou, hloupou a považují ji za neoprávněnou dotěrnost; ale právě ti, kterým je tak nemilá, touží ve svých srdcích po vnitřním míru a štěstí světců.

A tak tedy odpověď na otázku, zda je těžké najít Boha, je jen a jen v našich rukou. Mnozí se podobáme člověku, který ležel osmatřicet let u jezera Probatica, a nebyl uzdraven. Vymlouval se na to, že tam nebylo nikoho, kdo by ho ponořil do vody, když se hladina pohnula. Potřeboval uzdravení, ale ve skutečnosti je nechtěl. Mnoho lidí se mu podobá – zůstávají takoví, jací jsou, a vinu za svůj stav svalují na druhé. Ale když se tam objevil náš Pán, přikázal tomu člověku, aby udělal právě to, co považoval za nemožné: aby totiž vzal své lože a šel.

Chyběla mu vůle. Umíral, protože se nechtěl uzdravit. A podobně je mnohé životní selhání zbytečné a mohli bychom se mu vyhnout; trvá, protože není vynaloženo žádné úsilí na nápravu současného stavu. Dnešní člověk tvrdí, že nechce válku; ale chce právě ty věci, které válku způsobují. Podobně říká mnoho lidí, že chtějí být šťastni; ale odmítají chtít to, co by jim štěstí přineslo. » Budeš mě hledat a nalezneš mě, budeš-li mě hledat z celého svého srdce« (Jer 29:13). Pravý důvod, proč jsou lidé v životě nešťastni, je ten, že skutečně po štěstí netouží.

V celé literatuře nevyjadřuje nic přítomnost Boží, jíž nelze uniknout, lépe než žalm 138. Jde o to, že můžeme uniknout všemu, co je konečné. Prostor a čas obklopují každý únik; ale nekonečnu uniknout nemůžeme. Vzít si život není únikem, protože sebevrah padne do rukou živého Boha. Sebezničení je možné jen proto, že si dovedeme představit jiný » stav «, lepší než tento, i když jej nazýváme neexistencí.

Smrt z jakékoli příčiny není únikem; protože ten, z jehož rukou jsme vyšli, nás očekává, aby nás přijal zpět, spolu s odpovědností za všechny naše činy. Ateismus, který tuto majestátní skutečnost popírá, není vědomím, že Bůh neexistuje, ale přáním, aby neexistoval – proto, aby člověk mohl bez výčitek hřešit nebo beztrestně rozpínat své vlastní ego. Sloupy, na nichž ateismus spočívá, jsou smyslnost a pýcha. Ateista může být morální v běžném slova smyslu – ale není pokorný. Podle Franze Werfla » *ateista v prvé řadě vždy prozrazuje svou vlastní psychologii, když se domnívá, že odkrývá tajemství. Jeho popírání se nechtěné stává důkazem Boží existence, protože proti své vlastní zmatené vůli, potvrzuje nesmírný a životní význam metafyzického obsahu našeho poznání* «.

Ani ateismus, ani temnota nám neposkytnou únik před Bohem, ať už je to temnota sklepení, či našeho vlastního podvědomí. Můžeme ho vypudit ze své mysli, brojit proti němu, ale přitom víme, že kdyby nebyl, bylo by jistě hloupé vydávat energii na boj proti tomu, kdo není. » Kde se mohu ukrýt před Tvou tváří? « ptá se únikový člověk. Neprchal by před takovým Bohem, který by schvaloval jeho myšlení, život a činy. Takový Bůh by byl k obrazu člověka a byl by jistě něčím, co bychom radostně přijali.

Prcháme-li před Bohem, je to proto, že jeho dokonalost je nám výčitkou a že spojení s ním znamená odluku od zlého. Nevydržíme dlouho stát před Bohem, který vidí do našich duší a vidí jejich bídu, aniž padneme na kolena. Sám útěk před Bohem svědčí o naší potřebě krásy, o naší lásce ke kráse. Jako světlo ozařuje všechny věci a není součástí věcí, na které svítí, tak i Boží moc, moudrost a láska nás ozařují, protože v Bohu žijeme, v něm se pohybujeme, v něm je náš život. Známe ho, ale nechceme jím být poznáni.

(Pokračování příště)

K. M. ČAPEK-CHOD:

"PRASÁTKA SE ZTRATILY..."

(Obrázek z jihočeského života)

(Pokračování z min. čísla)

A byla to neodolatelná ruka d'áblova, která vždy, kdykoli bečvářka s láteřením uvolněnou tyčku sebe silnějším hřebem přitloukla, v noci táhla nešťastného Jirku třeba po čtyřech až k bečvářovic plotu a tu mu s neomylným úspěchem pomáhala hřeb znova a znova vytáhnouti.

A byl to jistě čert sám, který to jednou tak zaonačil, že bečvářka musila přes pole s nádobím . . . Svědomitě dodati se musí, že bečvářka sama byla bečvářem, to jest vdovou, která vesnické bečvářství vedla dále na své vlastní vydatné pěstě. Byl to poctivý ženský kolohnát, který ke starému škopku sic udělal nové dno, ale novou díž na chleba nepořídil. Snad čtyři její děvčata v chalupě byla největší překážkou, že v kůlně nezavládla znova mužská ruka.

Sotva že bečvářka zmizela za břehem žita pěšinou k Boučínu, popadl na hrázi zlý duch Jirku zrovna v týle. Ať se bránil, jak chtěl, vlekl jej čertovský spár až na druhou stranu za rybník k labužné louži bečvářčiných prasátek.

Tu se sice Jirka svému svůdci vzpouzel, ale na vyprahlém jazyku jeho ozvala se taková chuť, jako by byl rozkousl zrnko kmínu, pečené ve vepřovém sádle — to všechno strůjcem d'ábelským — a Jirka už neváhal.

Sáhl do kapsy, plnou hrstí vytáhl tluče a natropil ji hezkou hromádku doprostřed bláta.

Na píď druhou a zase na píď třetí a potom šly hromádky šrotu pádolinou a běžely stopou až ke dveřím mlýnice. Jirka nasypal je tak zřerstva, že mu dřevěnky na bosých nohách až luskaly.

Jirka už prodělal všelijakou čižbu dovolenou i zakázanou, ale při žádné nebylo mu dosud tak horko, jako když se posadil na hráz na zvědy, jak to dopadne — prasátka ještě nikdy nechytal.

Netrvalo dlouho a vyviklaná tyč v bečvářčině plotu sesmekla se na stranu a orlímu zraku Jirkovu ukázaly se v zelení zcela zřetelně nozdry něžného vepřového rypáčku. Než by dvě napočítal, prosmeklo se otvorem běloskvoucí tílko šimlatého čuněte, na to druhé, a bečvářčina prasátka seběhla dolů na bláto, chrochtajíce melodii vepřové svobody, všemu bravu tomuto společnou, necht' běží z kopečku nebo do kopečku.

Když se bečvářčina prasátka bláta navolila — dlouho to netrvalo — udeřila na hromádku šrotu Jirkou nalíčeného. Byly to modrooké bělobrvé svinky a obě byly okouzleny a poněvadž kouzla bylo po tenku nasypáno, jen tak pro podráždění pohyblivého rypáčku, dopadla cesta k Jirkovu doupěti dosti zkrátka.

Obě prasátka cupala "krátkým klusem", jak dí odborný kavaleristický výraz, a kdyby se byl někdo té chvíle z Banetína ke mlýnu díval, byl by zahlédl jen dvě znaménka otázky — kroucené ocásky s příslušnými puntíky — jakožto znamení nejistého osudu bečvářčiných prasátek.

Jirka nebyl ani dost málo v pochybnostech o tomto osudu.

Toho okamžiku klečel za otevřenými dveřmi mlýnice, do nichž pěšinka, všechna v hustém vrbovi ukrytá, ústila, a chystal se ku vřelému uvítání kýžené návštěvy.

Obě štětinaté dívenky, jak se zdá, větřily čertovinu.

Stanuly před samým prahem, přitulily k sobě hlavinky, nazírajíce do tmy, mhouřily očka a úsečnými fagotovými zvuky sdělovaly si své pochybnosti.

Jirkovi napadlo, aby pochybnosti tyto zaplašil proslovením ve vlastním jazyce přichozí. Ošemetnému jeho srdci nedalo, i zahrál si dokonce na jich vlastní mát' a spustil na ně tak cvičňsky přesvědčivým tónem, že by prasátka tomuto svodu nebyla najisto odolala, kdyby Jirka nebyl nedočkavě vyhodil přehoušli tluče ze dveří ven a tak je poplašil.

Už byly na útěku, ale v téže chvíli prudce skočil s hráze do cesty Jirkův kluk Antona a do obou prasátek jako když střelí. Vlétla do dveří mlýnice a tak se bleskurychle za nimi zavřela.

Než by pět napočítal, byla bečvářčina prasátka v pytli, pytel v koutě a na něm naházeno slámy, co jí bylo po ruce.

Ale zároveň tam nad námi, kde se o duších lidských vedou knihy, byla duše Jirkova v účtu zisku škrtnuta a přenesena na účet ztráty. * * *

Měl-li Jirka nějaké svědomí, spalo zajisté důkladný spánek odpolední, neboť po celé dvě hodiny po činu obmezení svobody bečvářčiných prasátek se v Jirkovi ani neozvalo.

Ba naopak. Neobvyklý pocit spokojenosti obléval stěny jeho nitra a příčinou toho byl kluk jeho Antona. Čipernost, s jakou v rozhodujícím okamžiku skokem s hráze vehnal zvěř do pasti, byla Jirkovi zárukou, že může kdykoli zavřít oči, kluk že se neztratí.

Že jej někdo při činu viděl, o tom Jirka silně pochyboval. Bylť mlýn za hrází jako zahozen, takže na ves čouhal sotva jen střechou a cesta byla tak zavinuta ve vrbovém břehu, že nikdo ani potuchy nemohl míti, kam bečvářčina prasátka zmizela.

(Pokračování příště)

DON PALMIRO DONINI

(Pokračování ze str. 4)

taly tragicky v r. 1942, ještě dříve, než všichni tři mohli dokončit důstojnický kurs. V té době Palmiro s nadšením četl dvě zajímavé knihy mons. Luigi Olgiatiho: "Křesťanský slabikář" a "Sociální otázku." Jejich četba ho zbavila duchovních úzkostí a pochyb, do nichž tehdy zabředl. Dnes Otec Donnini už jen vzpomíná: "Po četbě těchto dvou knih jsem se cítil zcela jiným člověkem a vroucně jsem si přál udělat něco dobrého pro Boha a pro církev.

Po propuštění z vojenské služby se vrátil domů. Po nějakou dobu byl starostou ve Visanu, blízko rodného Remedella, kam se celá rodina přestěhovala. Pro mnoho mladých lidí to byla léta nadšeného úsilí a zápasu. Itálie vyšla z války poražena a hledala nové cesty po trpkých zklamáních a zkušenostech s fašistickým režimem Mussoliniho.

Palmiro dokončil lékařskou fakultu a r. 1946 dosáhl doktorátu. Byl si však dobře vědom toho, že jeho odborná příprava má v důsledku války plno mezer. Proto se rozhodl pro zubní lékařství a přijal místo dobrovolného asistenta na zubní klinice Boloňské university. Později si otevřel vlastní zubní ordinaci, nejprve v Bologni a potom ve Visanu. Tam pracoval několik let a začala se otevírat před ním slibná kariéra. Současně však v něm rostla i vnitřní nespokojenost se sebou samým. Cítil, že je ostatním málo užitečný. Povolání ke kněžství, které již dlouho doutnalo na dně jeho duše, se pomalu a namáhavě propracovávalo na povrch.

Nakonec v něm uzrálo neochvějné rozhodnutí, že se stane knězem, ať to stojí co stojí. Přemohl i odpor svého otce, který se nemohl smířit s myšlenkou, že jeho syn — teď na vrcholu kariéry — všeho nechá a odejde do neznáma. V r. 1950 Palmiro vstoupil do diecézního semináře v Brescia.

Již předtím studoval trochu teologii, skoro potají, na semináři v Bologni, ale tamní arcibiskup ho nechtěl přijmout do svého semináře, poněvadž měl smutné zkušenosti s několika pozdními povoláními, která špatně skončila.

Seminář v Brescia se mu hned zalíbil. Ocitl se tam pod otcovským vedením bratrance nynějšího Pavla VI., mons. Karla Montiniho, který se také rozhodl pro kněžství až po úspěšné inženýrské kariéře.

V r. 1954 přijal kněžské svěcení, ale i pak zůstal ještě v semináři jako vicerektor gymnasistů. Tento úřad se mu, upřímně řečeno, příliš nezamlouval. Kromě práce v semináři vyučoval ještě dějiny umění a psychologii, a navíc se staral o dalmatské a tuniské uprchlíky.

Jednoho dne mons. Jan Křtitel Cesana, biskup z Gulu v severní Ugandě, poslal Otci Donninimu dopis s pozváním, aby přijel do jeho diecéze pracovat

(Dokončení na str. 14)

DOPISY našich čtenářů

SAN ANTONIO, FLA:

P. b. J. K.

Vážená redakce, milí čtenáři.

Moje dnešní meditace je věnována těžce nemocné paní Rejskové z East Bernard a všem starým, nemocným čtenářům a čtenářkám Hlasu Národa.

Jste často dlouhé hodiny sami, snad jen ve vaši světnici jediným živým pohybem je plamen svíce u nohou Madony. Hořící svíce je něco podivuhodného. Na tisíce se jich zažíhá za dlouhých adventních večerů, aby se pak spojily v hymnus světel na Štědrý večer. Je-li venku tma a chladno, hledají lidé teplo, jas a bezpečný klid ve svých domovech. Svítí-li i ve vašich světnicích svíce, necítíte se již tak opuštěni a sami. Jako by ta svíce měla v sobě život, plamen plápolá, praská, tu a tam zeslábne, aby znovu zase vyšlehnul. Světla žár neosvěcuje jenom naše světnice, proniká až do srdce, aby je potěšil, osvěžil a zahrnul pocitem bezpečí. Svíce je jakýmsi věrným přítelem, který s vámi sdílí všechny temnoty a smutky, aniž by od vás něco očekával. Chce být jen pro vás, obdarovávat, abyste měli dosti útěchy a světla. Přeměňuje sama sebe v jas a světlo, stává se vždy menší, pomalu taje, až se docela stráví. Není to nádherné podobenství oddanosti? Je mnoho temnot na naší zemi. Existuje tolik neútěchy, smutku, bídy, utrpení a bezcitnosti. A přece má tentýž svět touhu po dobrotě a lásce. Nesčetná srdce volají po světle a radosti, po útěše s nebes. Milióny křesťanů zpívají adventní písně, milióny doufají, že přijde světlo, které by dokázalo proniknouti až do hlubin duší a přinésti tam pokoj a štěstí, které nelze koupit penězi. Ve svaté noci, uprostřed nejhlubší temnoty, se otevře nebe a vyleje se světlo na naši zatemnělou zem. Světelný most mezi nebem a zemí, živé světlo, Ježíš Kristus, chce prozářiti temnoty našeho světa, chce utěšovat, uzdravovat, milovat nás celým svým životem i tím, že je mezi námi. Světlo padá s nebe a chce zažíhat v našich srdcích tu křesťanskou lásku k našim bližním a chce zůstávat s námi až do konce světa. Toto nebeské světlo hledá lidi, kteří je přijmou, kteří budou ochotni tát v jeho síle. Chcete i vy, nemocní, býti tou svící? Vaše utrpení a vaše bolesti se promění skrze Ježíše Krista ve světlo, útěchu a požehnání. Milí nemocní a opuštění přátelé, věnujte své bolesti Pánu Bohu bez výhrady. Jako důkaz pokory a odevzdanosti do vůle Boží, dovolte Bohu, aby z vašich bolestí vytvořil světla, která by ozařovala a utěšovala bolesti druhých. Nabízejte Mu vaše utrpení jako stálou obět', aby mohlo býti proměněno na požehnání a moc uzdravovati pro tuto temnou zemi, pro váš kraj, pro vaše přátele a pro vaše rodiny. Vaše těžké hodiny, plné osamocenosti, budou naplněny bohatstvím, přijmete-li je a nabídnete-li je Bohu jako váš dar, a obdarujete-li jimi ty, které milujete. Můžete býti pro všechny světlem. To, co můžete darovati, se nedá získati ani zlatem, ani moudrostí. Dáváte své síly, svůj život v stravující úmorné bolesti. Rozdáváte kapku po kapce, aby plamen měl dosti potravy, aby svítil, hrál, utěšoval a hojil. Připravme se, aby náš drahý Spasitel Ježíš Kristus, mohl zapáliti novým živým světlem naše srdce uprostřed ticha Svaté noci. Jen toto světlo dokáže vyzařovati pokoj a štěstí do temného a vyhladovělého světa. Nemocní a osamělí přátelé, jste nejkrásnějším darem pro celé lidstvo, dáváte-li se přeměňovati ve světlo i ve vašich bolestech, strádáních a osamělosti. Váš život není nadarmo ani méněcenný, není beze smyslu, ponoříte-li ho do Boha, který jej přemění v živé světlo pro všechny, které milujete, ano i pro celý život. Až přijde ta posvátná doba vánoční a ozáří ve Svaté noci vaši světničku a vaše srdce hořící svíce, potom se můžete radovati, že smíte být sami takovou svící, která vyzařuje nebeské světlo. Jak dojemné je čísti, když mně čtenářka píše: "Když můj mladý syn Adolf umíral na tu strašnou nemoc rakovinu a trpěl strašnými bolestmi a já plakala u jeho smrtelného lože, tu říkával ten můj předobrý synek: 'Maminko neplač, vždyt' Pán Ježíš Kristus trpěl mnohem více, když byl ukřižován, aby nám hříšným otevřel brány nebes.' "

V nedalekém městečku od nás žije věrná čtenářka paní Dvořáková. Její manžel a paní Dvořáková jsou rodáci z městečka na Českomoravské vysočině. Manžel paní Dvořákové již zemřel, trpěl revmatismem (arthritis), celé jeho tělo i ruce bylo zkroucené tou bolestivou nemocí, často jsem je navštěvoval, ale nikdy jsem neslyšel ani jedno slůvko naříkání, tak velká byla jeho odevzdanost do svaté vůle Boží.

Milí čtenáři, podobných případů je mnoho, kdy lidé cítí, že život není jen radost, štěstí a spokojenost, ale také bolest. Bolestí nám Spasitel otevřel nebeské brány a my často s bolestí kráčíme až ke hrbu. Vážená redakce, milí čtenáři, končím svoji meditaci a prosím o modlitby za staré a opuštěné, též o modlitbičku za naši maminku. Všechny vás pozdravuji, Bůh vám všem žehnej!

Karel Pekárek

CHATHAM, ONT., KANADA:

Milý pozdrav ctěné redakci a čtenářům "Hlasu Národa".

Letní doba nás pořádně ohřála, ale tomu už musí tak být! Úroda na farmách v okolí Chathamu je velmi pěkná. Odborníci snad odhadují rekordní úrodu letos na rajská jablíčka. Jen aby farmáři měli pohodu na sklizeň! To vše je v rukou všemohoucího Pána, který uděluje Svoje požehnání všem v tom pozemském žití. V tom spěchu a ve starostech nás všechny utěšuje naděje, že až skončíme životní pout' v tomto slzavém údolí, se nám dostane Božího milosrdenství na věčnosti.

Letos jsem byl na více pohřbech našich rodáků ze Vnorov. V USA zemřel bývalý převor Aleš Macháček O. S. B. v Lisle. Jest pochován na klášterním hřbitově. Zúčastnil jsem se pohřbu i s rodinou Knotkovou z Kanady. Ztratili jsme v něm horlivého kněze na vinici Páně a dobrého vlastence, který nikdy nezapomněl na vlast a rodné Vnorovy!—Další zpráva o smrti paní Františky Konečné v Defiance, Ohio, nás zastihla neočekávaně. Byli jsme na jejím pohřbu z Kanady manželé Koneční, Charles Tomek a já s manželkou. Účast krajanů na jejím pohřbu byla veliká. Rodina Jos. Konečných byla a je známá svou obětavostí a činností v krajanském životě v Ohio. V Pánu zesnulou jsem znal od mládí ve starém kraji a zde v Americe jsme se pravidelně stýkali o národních a náboženských slavnostech. Byla to tichá skromná duše. Dej jí, Pane, věčnou slávu. V Chathamu jsme měli další pohřby Vnorovanů: Anna Veverková, rozená Holková, pan Petr Konečný a p. Martin Čajka zemřeli krátce po sobě. Řídnou zde řady starousedlíků, kteří prožívali těžké začátky před více než 50 lety! Čest jejich památce!

Dotkla se i nás smutná zpráva, že ve starém kraji zemřel důstp. Čambala. Znal jsem ho osobně, byl to bratr p. Jos. Čambaly z Windsoru. Všem zemřelým přejeme lehké odpočinutí a pozůstalým: Bůh vás potěš ve vašem zármutku!

Z krajanského života na Chathamsku jsou však i potěšující zprávy. Účast na pouti do Midland, Ont., byla pěkná. Z Chatham jel plný autobus poutníků. Paní Kýšová se starala o tento zájezd, děkujeme jí srdečně za starosti s tím spojené! Za týden byla další pout' u nás u sv. Antonínka v Chatham. To bývá slavnostní průvod Božího Těla, který je upomínkou na starý kraj, vše jako na Mor. Slovácku: pestré kroje, dechová hudba, zpěv a zbožnost věřících. Uprostřed průvodu hoši v krojích nesou baldachýn a náš duchovní Otec L. Gáborík nese v rukou Nejsvětější svátost (monstranci). Při tom zaznívá mohutný zpěv "Ježíši Králi."

Tato slavnost je vždy u nás spojená s národopisným programem a tím i s projevem národního sebevědomí. Ten program odpoledne je důkazem toho, že za 50 let v Chatham naši krajané neztratili víru ani nezapomněli na starou vlast, ale dle možnosti že vychovali též další generaci, která dnes udržuje to dědictví, které si přivezli rodiče s sebou z rodné vlasti.

Další zájezd z Chatham byl do Clevelandu. V autobusu s našimi tanečníky jsem jel i já s Jos. Čambalou z Windsoru. Mohu tvrdit, že slavnost 60 le-

ZAVÍTÁTE-LI DO CHICAGA

neopomeňte navštíviti náš obchod a prohlédnouti si náš bohatý sklad imp. křišťálového skla a keramiky, jehož nový seznam rozesíláme zdarma na požádání.

Háj F.: **Školák Kája Mařík,** 3 knihy, ilustrované, $19.50, poš. $19.95.

Hašek J.: **Osudy dobrého vojáka Švejka,** 4 díly ve 3 knihách, $11.00, poš. $11.75.

Hašek J.: **The Good Soldier Švejk** (anglicky), brožovaná kniha, $.95, poš. $6.80.

Cronin A. J.: **Velká neznámá** (detektivka), $4.50, poš. $5.15.

Auto-mapa Československa, $1.35, poš. $1.65.

Auto-atlas Československa, $5.50, poš. $6.25.

Soubor map Československa (2 velké, 3 malé s abecedním rejstříkem), $4.95, poš. $5.70.

Czechoslovakia Guide Book (v angličtině), $3.50, poš. $4.15.

Seznam českých knih zdarma. — Též seznam gramofonových desek.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Formy na pečení, set: dvě na dorty a jedna vložka na bábovku, $5.50, poš. $7.25.

Mák z Holandska, 1 lb. $1.59, poš. $2.80 — 3 lb. poštou $6.70.

Kmín z Holandska, cena stejná jako za mák.

Karlovarské oplatky, plechovka $2.65, poš. $4.50 (dvě poš. $7.75).

Evropské teploměry, kus $3.50, poš. $4.20.

Nový seznam BYLIN, ČAJŮ a KOŘENÍ zašleme zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

V ČERVENCI A SRPNU OTEVŘENO POUZE DO 6 HOD.

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Tel.: GU-4-1700

Simkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD

BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

tého trvání Svazu českých katolíků byla pěkná, jak v kostele tak venku. Mši sv. koncelebroval nový biskup Kučera z Lisle s více českými kněžími. Odpolední program byl nádherný. O to vše měl zásluhu br. Václav Hyvnar se svými pomocníky br. Hesounem, Doudou a Kocábem. Jsem rád, že jsem se sešel s manželi Kučerovými z Oregon, Ohio, kteří nikde nechybí. Jsou to vlastenci a věrní členové Svazu českých katolíků. Rádi čteme Tvoje dopisy, bratře Kučero, zas napiš, at' máme co číst. Jožka Čambala z Windsoru je znám z dopisů v Hlasu Národa. Jsme mu vděční z Chathamu za jeho řádky, kde rád vzpomíná na pouti k sv. Antonínku. Tak jako malíři Frolka a Úprka z Mor. Slovácka svým štětcem a barvami dávali na plátno to, co měli rádi, — kraje, svéráz, ba i zbožnost našeho lidu, — tak zase Jožka Čambala dává svým pérem povzbuzení nám všem ve svých dopisech. Piš zase, příteli Jožko, piš!

V neděli jedou z Chathamu do Assumption, Ohio, dva autobusy. Splácíme tak jejich návštěvy. Jak se říká: "ve spojení síla," doufám, že se jim slavnost vydaří. Pozdrav vám všem, milí čtenáři z Chatham zasílá

Ant. Vajdík

CLEVELAND, OHIO:

Vážený a milý Otče Vojtěchu,

děkujeme Vám za milý pozdrav z Říma, jakož i za sloužení mše svaté v hlavním centru katolíků, což nás velmi potěšilo. Vzpomněli jsme si na náš římský pobyt před dvěma léty, kdy jsme kromě Italie navštívili tyto státy: Francii, Monaco, Španělsko, Portugalsko, Maroko, Alžír, Andoru, San Marino, Rakousko, Záp. Německo, Lichtensteinsko, Švýcarsko, Lucembursko, Dánsko, Švédsko, Holandsko, Belgii, Anglii, Skotsko a Irsko.

V "Novém světě" a texaském "Hospodáři" máme inserát, že koupíme české knihy. Doposud se nám přihlásilo 17 krajanů z různých států USA, čímž jsme získali zatím 700 knih, takže nyní máme v knihovně 3.200 svazků.

Z Minnesoty nám poslala paní Truhlářova poštou knihy a dopisem sdělila, že mezi těmito knihami jest Králická bible a česko-anglický slovník. Chtěla, abychom slovník prodali za $10.00 a tyto peníze poslali Vám na Hlas Národa. My již sice takový slovník máme, ale necháme se jej též a posíláme $15.00 na tiskový fond H. N.

Vážený Otče, bud'te tak laskav a sdělte nám, zdali byste věděl, kde ještě bychom mohli knihy získat.

Se srdečným pozdravem
rodina Brzobohatých

* * *

Milá rodino Brzobohatých,

zaplat' Pán Bůh za zaslané peníze tis. fondu Hlasu Národa. Jsem rád, že se vám podařilo už tolik našich knih sehnat. To doopravdy je krásná knihovna, jakou jste dali dohromady. Budete-li chtít, tak napište a my zase časem váš inserát o koupi knih uveřejníme; zatím nevím o nikom, kdo by měl v úmyslu naše knihy prodávat, ale kdybych se dozvěděl, to víte, že vám dám vědět.

Až budete mít někdy chvíli kdy, napište pro naše čtenáře něco o svých toulkách Evropou, bude je to jistě zajímat.

Se srdečnými pozdravy a vzpomínkami a s přáním hojnosti Božího požehnání a zdraví

Otec Vojtěch Vít

PALM BAY, FLORIDA:

Ctěná redakce,

ve vašem dvojčísle z 18. a 25. června jste uveřejnili dopis rodiny Brozobohatých z Clevelandu. Byla bych ráda, kdybyste mně mohli dát jejich adresu. Můj tatínek byl z rodiny Brzobohatých a poněvadž bych chtěla vědět něco o svých příbuzných a předcích, tak bych se ráda zeptala rodiny Brzobohatých z Clevelandu, zdali náhodou nejsme přízeň anebo, jestli by mi nemohli pomoci při mém pátrání, jak tady říkáme o "family tree". Moji rodiče už nežijí, a tak nemám, koho bych se na to zeptala. V roce 1974 za mé návštěvy Československa jsem byla blízko Brna. Neměla jsem však na nikoho z rodiny adresu, a tak jsem nevěděla, kam jít.

Posílám $5.00 na tiskový fond Hlasu Národa a předem děkuji za pomoc se získáním adresy Brzobohatých.

* * *

Naše milá čtenářko.

Pán Bůh zaplat' za Váš dar tiskovému fondu. Jak sama vidíte, má rodina Brzobohatých i v dnešním čísle Hlasu Národa dopis. Jejich adresa je: 7600 Denison Ave., Cleveland, 0. 44102.

Přejeme Vám, aby Vám mohli nějakým způsobem pomoci při hledání členů Vaší rodiny, možná, že i oni jsou nějací Vaši vzdálení příbuzní. Svět je tak malý. Vy zase možná budete vědět o někom, kdo prodává české knihy a mohla byste Brzobohatým o něm napsat, neboť, jak se dovíte z dnešního jejich dopisu, snaží se i dále rozšiřovat dnes již tak velkou a krásnou knihovnu.

Bud'te zdráva a hodně štěstí při dávání dohromady "family tree".

Redakce

CICERO, ILLINOIS:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

můj syn v New Orleansu by si přál, abyste mu posílali Hlas Národa. Posílám za něj $15.00 na roční předplatné a $5.00 na tisk. Otče Víte, Vy se na něj pamatujete z Říma. Bydlili jsme stejně jako Vy v Nepomucenu a potom jsme byli společně ve Velehradu a ve Vatikánu. Kanonisace svatého Jana Nepomuka Neumanna byla překrásná, něco takového už v životě neuvidím a také nikdy nezapomenu. Svatý Otec Pavel VI. měl mši svatou a pak nám požehnal. Viděla jsem jej třikrát. V Římě jsem byla 8 dní, pak dva dny ve Florencii a potom jsem letěla k sestrám do Prahy, kde jsem byla 45 dní. Prahu jsem si pořádně prohlédla a pak jsem jela na venek. Byla jsem též v Budějovicích, kde je můj synovec a ten mě vzal do Prachatic. Jak vidíte, sjezdila jsem toho hodně. V Římě se nám v Nepomucenu moc líbilo. Msgr. Fr. Planner nás vřele přivítal a hostil. Mám krásné vzpomínky na vše, co jsem v Římě viděla. Rovněž jsme se setkali s panem kardinálem Fr. Tomáškem a stiskli si vroucně ruce, až slzy mi při tom vstouply do očí. Bůh mu žehnej a zdraví dej!

S pozdravem na vás všechny v redakci
Vaše čtenářka
Julie Hrubecký

* * *

Milá naše věrná čtenářko,

děkujeme za zaslané předplatné Hlasu Národa, které jste nám poslala pro svého syna z New Orleansu a též za dar na tiskový fond. Velmi dobře si jej z Říma pamatuji, vždyt' jsem měl upřímnou radost z toho, jak pěkně jste jej vychovala, jak dobře se v životě uplatnil a bylo to tak hezké vidět nás chodit pohromadě. Také rád vzpomínám a jako Vy, nikdy na prožité chvíle při kanonisaci nezapomenu. Až se někdy zase sejdeme na nějakém zájezdu Klubu Domov anebo jestli se přijdete někdy na nás podívat do Velehradu, tak si společně zavzpomínáme.

Pozdravujte ode mne pěkně syna, hojnost Božího požehnání a zdraví Vám vyprošuje

Otec Vojtěch Vít

GLENCOE, ILLINOIS:

Vážení,

děkuji srdečně za vaše noviny "Hlas Národa" a přeji vám do dalších let hodně zdraví a hodně zdaru ve vašem podnikání. Zasílám přiloženě $30.00, předplatné na další dva roky. Oceňuji vaše správné informování čtenářů, at' už jde o naše zdejší krajany, či o ty v naší drahé staré vlasti československé.

S veškerou úctou a přátelskými pozdravy

Frank J. Vasicek

* * *

Vážený náš čtenáři,

opravdu srdečné díky za předplatné na dva roky, které jsme dostali v pořádku. Děkujeme Vám rovněž za přátelská slova uznání naší práce, která nás potěšila svou upřímností. Občas potřebujeme nějaké takové povzbuzení, abychom věděli, že naše námaha není marná.

Srdečně vás pozdravujeme a přejeme hojnost Božího požehnání a zdraví

redakce Hlasu Národa

BERWYN, ILL.:

Vážená redakce,

zasíláme roční předplatné s opožděním, což tak trochu zavinilo naše přestěhování. Zbytek $5.00 použijte na to, co nejvíce potřebujete.

Prosíme tímto za prominutí a o zasílání našich milých novin na novou adresu. Vaše práce je velmi záslužná a její výsledky velmi hodnotné.

Přejeme všem v redakci Hlasu Národa hodně zdraví, pracovního elánu, úspěchů a předplatitelů

vaši "posrpnoví"

* * *

Milí naši "posrpnoví",

upřímné díky za zaslání předplatného a za dar na tiskový fond, jakož i za milá slova uznání, která nás zvláště potěšila, poněvadž jsou od příslušníků generace ne tak dlouho přijeté. Víme, že od vás mladších žádáme hodně pochopení a trpělivosti, nebot' noviny nejdou změnit najednou a musíme v nich nechávat dostatek místa pro zájmy našich starých, věrných předplatitelů, bez jejichž podpory by už ve Spojených státech dávno náš tisk neexistoval. Doufáme však, že se nám zájmy všech generací podaří čím dále tím více sblížit, takže budete pak všichni více spokojeni. Kdyby se vám někdy chtělo poslat nám pár řádek k uveřejnění, byli bychom rádi.

S přáním hojnosti Božího požehnání, zdraví a štěstí do nového domova

redakce Hlasu Národa

GEDDES, SO. DAKOTA:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

předně srdečný pozdrav vám všem v redakci i všem čtenářům našeho milého časopisu. Právě mně dochází předplatné a tak posílám šek na $23.00: $15.00 na předplatné, $5.00 dar na tiskový fond a $3.00 na Nepomucenum. Ráda bych tam poslala víc, ale nejde to. Modlím se za vás i za ně tam, aby měli štědřejší dobrodince. Důstojný pane Vojtěchu, ani nevíte, jak ráda bych byla přítomna na bohoslužbách v kostele sv. Prokopa v Chicagu, které stále ještě sloužíte česky. Rozumím dobře anglicky, ale i tak je mi to tak milé slyšet mši svatou v naší krásné řeči. Kdykoliv se někde tady v blízkosti vyskytne příležitost a mohu se zúčastnit mše sv. v našem jazyku, tak se tam vypravím. Naposledy jsem na ni byla v Táboře (USA).

Pocházím z Bylnice, do Ameriky jsem přišla v roce 1931 a to mně už bylo 20 let. Ani jsem se nikdy nebyla podívat zpátky do vlasti. Dříve to z farmy nešlo a ted' zas o to nedbám, abych těm, co ted' jsou u vlády, vozila dolary. Divím se, že tam někteří lidé jezdí tak často. Oni za ty dolary, co jim tam navozí, chystají na nás zbraně a ještě k tomu válčí proti nám, kde jen mohou. Kolik našich chlapců už zabili?

Pane Pekárek, moc pěkně píšete. No, náš pan senátor McGovern zase jede na prázdniny k našim nepřátelům. Mohl by se tam odstěhovat, když jim tak přeje a tak se mu u nich líbí.

Pane Pekárek, přeji Vaší manželce, aby ji Pán Bůh vzal do své ochrany a aby se Vám uzdravila. Noviny mně správně docházejí a velmi se mi líbí. Jsem velká milovnice románů, a tak, kdyby to trochu šlo, měla bych velikou radost, kdybyste aspoň na zimu už pro nás starší přidali jednu stránku románovou a tiskli na příklad romány od Vlasty Javořické, tu jsem velmi ráda četla. Kdybych byla blíže, přišla bych k Vám ráda na pomoc.

S pozdravem a s přáním vám všem hojnosti zdraví a nových a štědrých dobrodinců

vaše Charlie Vašek

* * *

Milá naše čtenářko,

Pán Bůh zaplat' za předplatné i za dar na tiskový fond Hlasu Národa. $3.00 pro Nepomucenum jsme předali sekretářce Národního svazu českých katolíků, která dary pro Nepomucenum do Říma posílá. Jak snad víte, jsme pod jednou střechou. Národní svaz českých katolíků má ted' úřadovnu ve Velehradě a tak není žádný problém, jim zaslané odevzdat.

Kéž by bylo více lidí, kteří by měli, jak se u nás říkalo, takový "zdravý selský mozek", jako máte Vy. Hned by ty zpletité a zbytečně komplikované "věci politiky", ve kterých obyčejně rozhodují peníze a zápas o moc, byly rychleji a správněji vyřešeny. Pokud se románů týče, nesmíte se na nás zlobit, že otiskujeme zatím jenom jeden, ale jak sama vidíte, není dostatek místa; snad v budoucnosti se nám to podaří nějak vyřešit. Zatím musíte mít s námi trpělivost a přijmout Hlas Národa, jaký je. Víme, že ještě mnohé potřebuje být změněno, ale věřte nám, že za daných okolností děláme, co můžeme.

Těšíme se, že nám zas někdy napíšete, s pěknými pozdravy

redakce Hlasu Národa

BOMARTON, TEXAS:

Ctěná redakce Hlasu Národa,

jelikož mně dochází předplatné, tak vám posílám předplatné na další rok a zároveň vám posílám novou adresu. Na Bomarton nám totiž zrušili poštu, poněvadž se nevyplácela a tak ted' máme poštu v okresním městě Seymouru. Hlas Národa moc ráda čtu, tak prosím, změňte si tu adresu, abych o to pěkné čtení nepřišla.

S přáním všeho dobra, zvláště pak hodně zdraví, zůstávám vaše odběratelka Hlasu Národa

Mrs. Peter Orsak

* * *

Milá naše čtenářko, děkujeme upřímně za zaslání předplatného. Jsme rádi, že jsme od Vás dostali alespoň pár řádků. Adresu jsme změnili. Kdyby Vám noviny nedocházely v pořádku, dejte nám vědět.

Srdečně Vás zdraví všichni z redakce Hlasu Národa

Zaplat' Pán Bůh za dary, zaslané na tiskový fond Hlasu Národa: (zde uveřejňujeme dary, které byly zaslány tiskovému fondu samostatně a nebyly přiloženy k předplatnému):

Rev. F. Mikula, Cleveland, Ohio $25.00
Ant. Dušek, Berwyn, Ill. $20.00
Wilma Hanak, Knox, In. $20.00
Rodina Brzobohatých, Cleveland, Ohio $15.00
Anna Jassa, Palm Bay, Florida $5.00

LETEM SVĚTEM

Washington. — Spojené státy a Panama se dohodly na základních ustanoveních nové smlouvy o Panamském kanále. Podle této nové smlouvy by si Spojené státy podržely svrchovanost nad průplavem do 31. prosince 1999; pak by ihned přešel pod panamskou svrchovanost. Panama také přijala U.S. nabídku platu 50 až 60 milionů dolarů ročně za užívání kanálu; nyní Spojené státy platí Panamě pouze 2.3 milionu dolarů ročně. Ihned po schválení nové smlouvy by Spojené státy postoupily Panamě 70 procent území kanálové zóny, které měří 500 čtverečních mil. Panamě by také byla zaručena účast na správě zbývajícího území i kanálu až do skončení této nové smlouvy. Také byla učiněna zmínka o možnosti rozšíření existujícího průplavu nebo prokopání nového, vyhovujícího moderním požadavkům. Panama by se také smluvně zavázala, že kanál bude otevřen lodím všech zemí bez rozdílu. Tato smlouva se stane platnou teprve až ji schválí dvě třetiny U.S. Senátu jakož i většina obyvatel Panamy, kteří projeví své přání při plebiscitu. President Carter při tiskové konferenci v pátek 12. srpna nazval tuto novou smlouvu životně důležitou pro budoucnost nových vztahů mezi zeměmi západní polokoule a vyzval U.S. Senát, aby tuto smlouvu schválil. — Prokopání kanálu, skončené v roce 1914, stálo 352 milionů tehdejších dolarů, což byl obrovský obnos. Přitom zahynulo na tropické nemoci (na malárii, zápal plic, tuberkulosu, tyfus, žlutou horečku atd.) 5,609 dělníků; z toho bylo asi 4,500 černochů, rekrutovaných v Panamě a na blízkých ostrovech. Za předcházející "francouzské" periody prokopávání kanálu přišlo o život na 20,000 dělníků. Při prokopávání Suezského kanálu zahynulo na 11,000 francouzských vězňů, jichž bylo k těmto pracím užíváno.

• • •

Washington. — U.S. senátor Frank Church vykonal čtyřdenní úřední návštěvu Kuby. Diktátor Fidél Castro dal při této příležitosti dovolení 80 Američanům, žijícím na Kubě a ženatých s Kubánkami, aby se mohli i se svými rodinami vystěhovat do Spojených států. Předtím Američané mohli sice odejít z Kuby, kdykoliv chtěli, avšak jejich kubánským rodinám nebylo dovoleno Kubu opustit. Také budou propuštěni na svobodu dva Američané, jichž lod' byla letos v červnu zajata v kubánských vodách. Castro však odmítl propustit na svobodu dalších 18 Američanů kubánského původu, uvězněných na Kubě, z nichž 7 bylo odsouzeno na 30 let kvůli "zločinům proti revoluci". Tři z nich prý byli dokonce agenty CIA a čtyři obyčejnými piráty. Senátor Church po svém návratu do Washingtonu doporučil, aby U.S. vláda učinila vůči Kubě také nějaké gesto benevolence. — Fidél Castro škodolibě světu prozradil, že Spojené státy v poslední době informovaly jeho vládu o plánech kubánských protikomunistických exulantů v USA pro podniknutí útoku proti Kubě; že o tyto informace žádal a udělal si z nich podmínku už pro první přijetí McGoverna, o tom pomlčel.

• • •

Filadelfie. — Profesor ekonomie Walter E. Williams vyslovil své rezervy vůči senátnímu návrhu zákona o zvýšení minimálních platů. Řekl, že dalším zvýšením základní mzdové hranice by se zvýšil počet nezaměstnaných, zejména v řadách těch mladých černochů, kteří se ničemu nevyučili. V roce 1948 bylo v USA u černošské mládeže stejné procento nezaměstnaných jako u bělošské, avšak dnes je v Americe dvakrát více nezaměstnaných mladých černochů než bělochů. Důvodem této nestejnosti není zhoršení rasové diskriminace, nýbrž fakt, že bělošská mládež je lépe připravena na životní kariéru než černošská. Zaměstnavatelé, kteří podle zákona budou musit dávat vyšší mzdy, budou přirozeně dávat při najímání pracovních sil přednost těm mladým lidem, kteří chtějí opravdu dělat a něco umějí, a také nebudou najímat síly, které nemohou platit. Nové zvýšení minimálních platů bude tedy nepříznivé těm, kteří se ničemu nevyučili; hlavně četným mladým černochům a Mexikánům. Počet nezaměstnaných pak bude vzrůstat.

• • •

Bonn. — Západoněmecký novinář a autor Joachim Fest připravil nový film o Adolfu Hitlerovi, který je právě promítán na plátnech biografů v Západním Německu, přitahuje velké zástupy diváků a vzbuzuje velmi rozdílné komentáře. Velký "Vůdcův" úspěch u německého národa je v něm vysvětlován v souvislosti historických a psychologických skutečností. Zdůrazňuje zejména ponížení Německa Versailleskou smlouvou jakož i hospodářský a politický chaos weimarské republiky a podtrhuje Hitlerovu schopnost strhovat davy "jasným cílem" a svým řečnickým talentem. Dosavadní filmy a knihy, které se pokoušely vylíčit Hitlerovu osobnost, kladly převážně důraz na jeho zločiny a nechávaly nevysvětlený problém, jak starý civilisovaný národ mohl slepě sledovat člověka, který byl pološíleným paranoiakem a zločincem, a proč masy německého lidu s nadšením řvaly "Sieg Heil", jakmile se Hitler před nimi objevil a pak si s nimi "hrál" jako s olověnými vojáčky. Nový film je tedy realističtější, avšak někteří kritikové se obávají, že by mohl mít zhoubný vliv na současnou německou mládež, která zná Hitlera a druhou světovou válku pouze z vyprávění, a která by podle tohoto filmu mohla opět považovat Hitlera za nadčlověka, protože jeho zločiny v celém filmu zabírají jen podřadné místo. Jiní však považují tyto obavy za neodůvodněné, protože dnešní západoněmecká mládež už vyrostla v demokracii a jasně vidí, co dělá rudá diktatura z lidí za Berlínskou zdí.

• • •

Edwards Air Force Base, Cal. — Byl úspěšně proveden další pokus s U.S. vesmírným členem "Enterprise", který má v budoucnu spojovat zemi s vesmírnými stanicemi a laboratořemi. Člun, podobající se letadlu, řízený astronauty Fredem W. Haisem Jr. a Gordonem Fullertonem, se ve výši 24,000 stop odpoutal od svého nosného letadla Boeing 747 a pak přistál na poušti Mojave, 80 mil severně od Los Angeles. Předtím bylo s týmž členem, jehož zhotovení stálo 500 milionů dolarů, provedeno už osm pokusů. Tomuto nejnovějšímu pokusu přihlíželo na 80,000 diváků; další miliony Američanů jej mohly sledovat na televizních obrazovkách.

• • •

Belfast. — Anglická královna Alžběta II. navštívila u příležitosti 25. výročí své korunovace také Severní Irsko. Zatím co přívrženci IRA způsobili na ulicích Belfastu v den jejího příjezdu menší výtržnosti, asi 2,500 jásajících protestantů ji přišlo přivítat k zámku Hillsborough, osm mil od města, kam byla od přístavu přepravena helikoptérou. Bezpečnostní orgány se postaraly o to, aby královna nic nevhodného neviděla. Navštívila i Novou universitu Ulsteru v Coleraine, odkud pronesla na televizi výzvu k vzájemnému "přátelství a odpuštění". Situace se prý v Severním Irsku v poslední době natolik zlepšila, že je opravdová naděje na konečné uspořádání věcí a zajištění míru. Zároveň se v Londonderry 12,000 protestantů zúčastnilo posměšného průvodu na "oslavu porážky katolíků protestantskými vojsky" v roce 1689. Policie a britské vojsko dbaly na to, aby katolíci tuto oslavu nerušili. Britské vládní kruhy a protestanté po celém světě se radují, že odpor katolíků v Severním Irsku bude brzy rozdrcen, avšak nikdo přitom nemluví ani o spletitosti celého problému, ani o potřebě oboustranného respektu lidských práv. Severoirští katolíci se začali před lety bouřit proto, že kvůli svému náboženství byli úplně vyloučeni z jakékoliv politické moci, nebyla jim dávána odpovědná práce, ani se nemohli podílet na veřejné politické moci. Dokonce byli vylučováni z přidělování veřejných bytů. Protestantští extrémisté, v jichž čele je severoirským katolíkům fanaticky nepřátelský pastor Jan Paisley, nechtějí nadále nic slyšet o respektu lidských práv svých rodilých spoluobčanů — katolíků. Anglická armáda, která tam byla údajně poslána k spravedlivému udržování pořádku, se ve skutečnosti postavila na stranu protestantů. Mnozí vůdci IRA byli uvězněni a ve vězení byli údajně podrobováni i trýznění, poněvadž se do jejich řad pod škrabošku vlastenectví vloudili i revolucionáři, podporovaní očividně mezinárodním komunismem.

• • •

Washington. — Vědci, pracující v U.S. vládních službách oznámili, že objevili nový lék "ara-A", kterým je možno vyléčit nebezpečnou virusovou spací nemoc "herpes encephalitis", často smrtelnou, která ve Spojených státech postihne každoročně několik tisíc lidí. Tato nemoc končí smrtí v 70 procentech případů; jsou-li však pacienti léčeni novým lékem, zemře jich pouze 28 procent. Je to po prvé v dějinách lékařství, že se podařilo vyléčit virusovou nemoc. Některým virusovým nemocem bylo sice možno předejít očkováním už dávno, avšak dosud nebyl žádný lék, kterým by bylo možno vyléčit virusovou nemoc, již byl nemocný už zachvácen. Lék ara-A je prvním krokem k vítězství nad virusovými chorobami, a někteří vědci nevylučují možnost, že nový lék bude mít obdobný význam jako měl objev penicilinu. Vědci se nyní budou snažit zjistit, nemůže-li tento nový lék vyléčit i jiné virusové nemoci. Lék ara-A byl po prvé nalezen v jednom druhu mořských hub Karibského moře; dnes však se už vyrábí chemickou syntézou.

• • •

Salisbury. — Černošští guerilové napadli dvě katolické misie Regina Mundi a St. Paul. V první usmrtili — pronic zanic — jednoho rakouského stavebního podnikatele a v druhé jednu německou lékařku a jednu rakouskou řeholnici.

• • •

Washington. — Americké noviny přinesly zprávu o studii, vykonané péčí CIA a uveřejněné Spojeným ekonomickým výborem Kongresu, podle které sovětská ekonomie v důsledku stále většího nedostatku zemního oleje — (který postihne Sovětský svaz kvůli jeho chybné politice těžby tohoto energetického zdroje) — pozná nepřekonatelné nesnáze a její vzrůst by se pak zastavil. V případě slabé úrody by se dokonce snížil i hrubý národní důchod Sovětského svazu. V důsledku těchto nesnází pak

UPŘÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ

—1895—
20. SRPNA
—1977—

Ten šťasten je, kdo mírní muka
těm, jimž srdce žalem stoná —
ten, jehož péče blahosklonná
i zoufajícím naději vnuká.

82

Tuto sobotu, 20. srpna se dožívá náš drahý přítel
a kamarád podzimu života

GUSTA V. LOSOS

v dobrém zdraví požehnaných 82. narozenin

a ve svých vzpomínkách si znovu zalétne do své rodné jihočeské vísky Bereźovice u Bechyně, kam chodil do školy i do kostela. Pak projde letmo krátce v mysli vším dobrým a krásným i bolestivým, co jej v životě potkalo, a my tu kolem něho to hned poznáme podle jeho úsměvu či uroněných slz. A pak bude všemohoucímu Bohu děkovat za všechno — dobré i zlé, za obdržené milosti a dar zdraví. I my se k jeho děkování rádi připojíme, poněvadž jsme poznali dobrotu jeho srdce.

Hojnost zdraví, Božího požehnání a ochrany se všemi Tvými přáteli,
Ti, Gustíku, upřímně přejí

MARIE VRÁNKOVÁ a STÁZKA

Sovětský svaz prý nebude schopen držet s Amerikou krok ve vojenské síle a zároveň zajistit svým občanům nejnutnější životní potřeby.

Liberální naivní novináři pak z toho vyvozují závěr, že rozhodnou-li se i v tom případě sovětští vládci pro další závodění ve zbrojení, obyvatelstvo Sovětského svazu se musí vzbouřit, protože už dále nevydrží stálé oddalování slibovaného hmotného blahobytu. Vynutí si prý více osobních a politických svobod, rudý režim se stane liberálnějším a sovětští vládci budou nuceni vzdát se svých plánů na zkomunisování celého světa.

Je pravda, že marxistická ekonomie trpí stálým chaosem a těžkostmi. Kdyby komunisté mohli, jistě by se snažili už dávno poskytnout svým poddaným všechno zboží, aby dokázali superioritu svého systému nad západním kapitalismem. V Československu a ve Východním Německu k tomu měli dokonce i nejideálnější podmínky, a přesto se jim to dosud nepodařilo. Důvod toho sami dobře znají; vědí, že je v jejich systému plánování, byrokracie a nesvobody. Kdyby to odstranili, bylo by po komunismu a musili by se vzdát své moci a svých výhod. To ovšem dobrovolně neudělají. Proto je možné, že ekonomické potíže a bída se v budoucnu v komunistických zemích ještě zhorší. Velkou naivností by však bylo domnívat se, že komunisté upustí od závodění ve zbrojení a od svých světovládných plánů proto, aby se mohli lépe postarat o hmotné potřeby obyvatelstva svých zemí. Komunisté se neřídí zvyklostmi a lidskými ohledy západních demokracií, nýbrž neváhají jít ke svému cíli bezohledně přes hromady mrtvol. Mínění, že se komunismus rozpadne jen kvůli svým neřešitelným hospodářským těžkostem, je velmi nerealistické a naivní. Komunismus je mnohem zvrácenější, než se západní liberálové domnívají.

• • •

Seul. — Severní Korea rozšířila "vojenskou zónu" v moři podél svého pobřeží až do vzdálenosti 50 mil. Tím se pět jihokorejských ostrovů octlo uvnitř této vojenské zóny; severokorejští komunisté si činí nárok na svrchovanost nad těmito ostrovy už od roku 1973. Před několika dny jihokorejské válečné lodi doprovodily dopravní lod' se 465 cestujícími na jeden z těchto ostrovů; Severokorejci se nepokusili této cestě zabránit.

• • •

Morriston, Pa. — Ve Všeobecné nemocnici u Morristonu, Pa., došlo k přehlédnutí, které snad je možné pouze v Americe: po sedm měsíců lékaři omylem dávali pacientům dýchat z bomby kysličník dusičný na místo kyslíku! Celkem se tohoto nedýchatelného jedovatého plynu nadýchalo asi 300 pacientů; pět z nich zemřelo určitě následkem této otravy, o 35 dalších jsou pochyby, byla-li příčinou jejich smrti jen otrava tímto plynem.. Je neuvěřitelné, že si tohoto omylu nikdo nevšiml, ačkoliv kysličník dusičný vyvolává u pacientů naprosto odlišné reakce od kyslíku.

• • •

Nicosia. — Řecká část ostrova Kypru si zvolila nástupcem zemřelého presidenta Makariosa Spiros Kyprianou, který dosud zastupoval funkci zatímního presidenta. Ve svém novém úřadě zůstane pouze do února 1978, kdy skončí termín presidenta Makariosa. Pak teprve budou konány volby nového presidenta, který zůstane v úřadě celý pětiletý termín. — Makariosův pohřeb byl slavný, smuteční obřad trval přes tři hodiny a byl pochován podle svého přání v klášterním hřbitůvku na nejvyšším kopci ostrova.

• • •

Washington. — Spojené státy a Británie připravily nový plán pro předání vládní moci v Rhodésii černošské většině v roce 1978. Britský ministr zahraničí David Owen a U.S. velvyslanec u OSN Andrew Young se budou koncem tohoto měsíce snažit získat pro tento plán spolupráci jihoafrické vlády, která bude mít za úkol činit na Smithovu vládu v Rhodésii nátlak, aby tento plán přijala. Smith by však raději předal vládní moc některému umírněnému černošskému hnutí, těšícímu se přízni většiny rhodéských černochů, a nikoliv marxistické "vlastenecké frontě", v jejímž čele je černošský radikál Joshua Nkomo.

• • •

Washington. — Podle newyorské publikace "Facts and Figures on Governmental Finance" Spojené státy vydaly v letech 1945—1975 na 171 bilionů dolarů pro výpomoc cizím zemím. Cílem této výpomoci bylo také posílit demokracii, získat Americe přátele a budovat ve světě mír, stabilitu a blahobyt. Hlavním jejím cílem však bylo pomoci potřebným. Tohoto cíle bylo sice dosaženo, avšak druhotných cílu nikoliv. Amerika je dnes isolována a nenáviděna víc než kdy jindy, dokonce i v západní Evropě. Demokracie vymizela z Asie, Afriky a velké části Latinské Ameriky, a země, jimž bylo pomoženo, nevycházejí z hospodářských těžkostí. Vůle tedy byla dobrá, avšak skutečnost se ukázala mnohem komplikovanější než se myslelo. V zemích střední a východní komunistické Evropy má však Amerika nejvěrnějšího přítele. Na poli výchovy U.S. federální vláda vydala v roce 1947 na své vlastní školství 3 biliony dolarů, v roce 1957 už 12 bilionů a vloni 67 bilionů! Úroveň vzdělání se však nejen nezlepšila, nýbrž naopak — silně zhoršila. Zjistilo se totiž, že mnozí studenti vyšších škol se nenaučili ani číst ani psát.

Peníze tedy zřejmě nestačí k vyřešení všech lidských problémů; americká společnost se ve školské politice dopustila některých nehorázností, které přinesly zhoubné následky. — Podle téže publikace U.S. federální vláda zaměstnává celkem 7.5 milionu osob, zatímco v celém soukromém průmyslu je zaměstnáno pouze čtyřikrát více lidí. Vládní zaměstnanci obdrží průměrně za rok o 1000 dolarů vyšší platy než zaměstnanci soukromého průmyslu. Národohospodáři neradi vidí příliš velké procento vládních zaměstnanců, protože tito jsou vesměs tak zvaně "neproduktivní síly". Pro národní hospodářství není zdravé, je-li příliš velká část lidí zaměstnána v oborech, které neprodukují ani spotřební ani výrobní statky.

Až dosud byla ta naše svobodná Amerika tou "nejsocialističtější zemí na světě, je-li cílem "socialismu" zajistit pracujícím největší kupní sílu za jejich nejvyšší možný hodinový výdělek, s nímž si mohou svobodně hospodařit. Dodnes je Amerika zemí, kde má pilný a svědomitý dělník za svou práci největší krajíc chleba nejsilněji namazaný máslem. Bude-li však neúměrně vzrůstat její neproduktivní státní byrokracie a nezdravě usměrněný Welfare, začne se přibližovat k socialismu marxistů, z jehož tísnivého škrcení svobod stále dosud lidé utíkají, protože se jim v tom státně kapitalistickém chomoutu marxistického dogmatismu nedobře dýchá.

President Carter předložil návrh na změnu Welfare

Plains, Ga. — V sobotu 6. srpna president Carter při tiskové konferenci ve svém rodném městě vysvětlil přítomným novinářům svůj nový návrh na změnu nynějšího systému veřejné výpomoci nezaměstnaným a jiným potřebným Američanům, zvaný "Welfare". Nynější program je nespravedlivý, opomíjí nejpotřebnější a kromě toho vede mnohé lidi i k tomu, aby raději přijímali veřejnou pomoc než aby se zajímali o méně dobře placenou práci. Obyčejně jsou tímto systémem favorisováni černoši, mexické opuštěné ženy s dětmi a Portorikánci, protože černošští úředníci, zaplňující ústředny Welfare, dávají přednost hlavně členům své rasy a etnických "minorit", a vylučují potřebné lidi jiných ras. Také existuje mnoho případů, kdy lidé, mající vysoké mzdy, dostávají ještě veřejnou výpomoc, protože neváhají lhát a podvádět, zatím co lidé, žijící ve velké bídě, nedostanou nic, protože jsou počestní. Navíc ještě nynější systém štěpí rodiny, protože v některých případech rodina může obdržet veřejnou finanční výpomoc pouze tehdy, opustí-li otec domov. Proto mnozí často i "na oko" opouštějí svou rodinu, aby tato mohla být zúčastněna na výpomoci Welfare. U černochů jsou velmi časté případy, že matka žije se svými četnými dětmi, zatím co otec rodiny prostě neexistuje; otec rodiny bud' si žije sám s jinou ženou, anebo každé dítě černošky má jiného otce, který "rodinu" jen navštěvuje.

Nový program bude klást velký důraz na utvoření nových pracovních míst, jak ve veřejném, tak i v soukromém sektoru. Veřejná výpomoc bude stanovena tak, aby lidé byli pobízeni raději si hledat nějakou práci. Podle presidentova plánu má být utvořeno na 1.4 milionu pracovních míst ve veřejném sektoru; za práci bude placena minimální mzda (půjde o čištění ulic, výpomoc učitelům, různé práce v kulturním a rekreačním oboru atd.), avšak rodiny takto zaměstnaných lidí budou moci dostávat zvláštní příplatky a úlevy od daní.

Nový Carterův program vytvoření nových pracovních míst a udělení veřejných podpor bude stát 30.7 bilionů dolarů, což bude o 2.8 bilionu dolarů více než stojí nynější program Welfare, avšak tento program má být nakonec výhodnější pro ekonomii země i pro poplatníky. Bude-li přijat, vejde v platnost teprve za 4 roky, ve finančním roce 1981.

Vyšlo několik zajímavých knih

o hledání klíče ke zdraví a životní spokojenosti

Chicago. — Lékař **dr. James J. Lynch** uveřejnil zajímavou studii **The Broken Heart: The Medical Consequence of Loneliness.** Opíraje se o statistické údaje, o různé částečné studie i o svou praxi v oboru léčení srdečních chorob, dospěl k závěru, že pocit osamocenosti je pro zdraví člověka velmi zhoubný. Lidé, kteří jsou sami, bez přátel, bez rodiny, a kteří svou samotu těžce snášejí, (ačkoli za mlada se nechtěli pro nic obětovat, aby měli "pokoj", onemocní snáze než ostatní lidé, kteří nejsou osamoceni, na různé nemoci, včetně srdečních chorob, a předčasně umírají. Ženatí lidé, kteří kouří, mají podle jeho zjištění naději na stejně dlouhý život jako svobodní lidé, kteří nekouří. Podle amerických statistik ženatí lidé žijí déle než svobodní egoisté a bručouni. Také však existuje přímý vztah mezi stavem srdce člověka a pocitem štěstí: je-li ve své rodině či ve svém celibátu šťasten či nikoliv. Lidé, kteří jsou rozvedení či rozloučení, mají dvakrát větší pravděpodobnost než lidé, žijící v manželství, že zemřou na srdeční či mozkovou mrtvici, nebo že onemocní na rakovinu zažívacího ústrojí.

Všechny tyto nepříznivé následky je třeba přičíst pocitu osamocenosti. Je však třeba poznamenat, že pouze šťastné manželství působí blahodárně na zdraví člověka; nemají-li se manželé rádi, hádají-li se, či nemluví-li na sebe, takové manželství ještě zvyšuje pravděpodobnost vážného onemocnění a brzké smrti. V této souvislosti dr. Lynch také říká, že manželská rozluka, jejíž procento se dnes rychle množí, je velmi zhoubná pro zdraví moderní americké společnosti.

Jako hlavní závěr své studie udává, že **"pocit osamocenosti je stejně smrtelný jako znečištěný vzduch"**, a že člověk je před tímto pocitem chráněn hlavně šťastným manželstvím, vyrovnaným rodinným životem, přáteli, společníky v práci a společnosti, k níž normálně bez přetvářky patří. Bylo by možno ještě dodat, že křesťanství svou naukou o Boží ochraně, prozřetelnosti a všudypřítomnosti mocně napomáhá člověku překonat v kritických okamžicích jeho pocit osamocenosti. Upřímnost a shovívavost, kterou doporučuje Kristovo evangelium je účinnějším a lacinějším lékem lidské samolibosti než všechny léky na utišení nervů.

* * *

Profesor **Martin E. P. Seligman** vydal důležitou studii **"On Depression, Development and Death"**, která je plodem jeho desítileté práce. Vyslovuje v ní názor, že deprese, velmi rozšířená moderní duševní nemoc, je důsledkem pocitu vlastní bezmocnosti a bezcennosti. Vedle biologické únavy je příčinou deprese domnění člověka, že ho nikdo nechápe, že není dobrý k ničemu, že on jediný má pravdu a všichni ostatní mu křivdí, a že sám si ze své situace nedovede pomoci. Proto je potřebí vzbudit u nemocného člověka přesvědčení o jeho vlastní hodnotě, dát mu zodpovědnou činnost a ukázat mu, že je pro druhé potřebným s podmínkou, že nebude chtít všude hrát "první housle". Tím se postupně organicky včlení do svého prostředí a naučí se nebýt ve vleku okolností, nýbrž užívat jich ke svému rozvoji. Stavy deprese pak zmizí samy sebou.

* * *

Velký zájem vyvolaly knihy **dr. Raymond Moody, Life After Life**, a **dr. Kubler-Ross, On Death and Dying** a jiné jejich knihy. Oba lékaři interviewovali pacienty, kteří byli po nějakou dobu považováni za klinicky mrtvé, a kteří se zase vrátili k životu. Ptali se jich na to, co v té době cítili a zažili. Ku podivu všichni mluvili o své "smrti" jako o příjemném zážitku, a prý se neradi vraceli na svět, k tomuto životu. (Podobné tvrzení je také obsaženo ve spisech českého specialisty v parapsychologii Břetislava Kavky, jehož "Svítání v duši" jsme zveřejnili v Národě a v Katolíku.) Katoličtí teologové však rozhodně odmítají považovat tyto zážitky lidí, považovaných za "klinicky mrtvé", za vědecký důkaz toho, že po smrti existuje ještě jiný, šťastnější život. Neví se totiž, zda interviewovaní pacienti byli opravdu mrtvi, a kromě toho existence věčného života je předmětem nadpřirozené víry a nikdy nemůže být vědecky dokázána. Nálezy obou lékařů však jsou jistě velmi zajímavé a jsou náznakem toho, že smrt chystá pro člověka překvapení. Tato zjištění také v jisté míře dopomáhají překonat strach ze smrti.

SPORT

32. ročník mezinárodního fotbalového turnaje Teresa-Herrera Trophy ve španělské La Coruně

V prvním zápase se utkala **Dukla Praha s Realem Madrid** 2:2 a postoupila na penalty. První série skončila 4:4, pak však zavěsil Rott, a protože Stiellicke (nová posila z NSR) nastřelil jen tyč, bylo rozhodnuto, že Dukla postupuje do finále. Branky: Bilský, Nehoda — Juanito 2. Utkání jako celek mělo vynikající úroveň, bylo rušné, dramatické, bojovné; vyprodané hlediště (25 tisíc diváků) vytvořilo skvělou atmosféru. Zvláštní ocenění zasluhuje Štambacher, který osobně výborně uhlídal "motor" Realu Stiellickeho.

Finále:

Dukla Praha—Fluminense 1:4

Brazilci byli techničtější, což se čekalo, byli ale také tvrdší v osobních soubojích, rychlejší s míčem i bez něj, a hlavně dokázali z minima šancí vytěžit maximum. U Dukly přes obdržené čtyři branky zahrála nejlépe obrana, v záloze pak zaslouží absolutorium Bilský, který dostal osobní úkol uhlídat Rivelina a jenž tohoto nejlepšího Brazilce úplně vymazal z hřiště. Dukle zklamala útočná řada, hrála příliš bojácně a neudržela míč. Branky: Vízek — Doval 2, L. Carlos, Marinho.

Real Madrid—
Feyenoord Rotterdam 4:2

Tímto vítězstvím Real Madrid skončil na 3. místě.

POK

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V neděli 14. srpna hrála Sparta poslední přátelské utkání na Morton West s Wislou a těsně prohrála 2:3. Sparta nastoupila v tomto složení: Pospíšil — V. Příkazský, Hassey, Rys, Graham — Hall, Girard, Erikson — Bricksi, Vlčanský, Enright; střídali Brennen a Phillips. Sparta se mohla ujmout vedení již ve 13. minutě, když unikl Enright, ale jeho střela minula prázdnou branku. Ve 22. minutě v trestném území Sparty vystřelil jeden útočník soupeře a Pospíšil si nešťastně srazil míč do vlastní sítě — 0:1. Ve 40. minutě ojedinělý útok Sparty zakončil překrásnou střelou z levé strany do pravého růžku branky Wisly malý Hall a bylo vyrovnáno.

Minutu před koncem 1. poločasu čtyři metry před velkým vápnem Wisla tvrdě vystřelila, Pospíšil chtěl efektně míč chytit, ale slabě jej vyrazil a ten podruhé skončil v jeho síti — 1:2. V 70. minutě zvýšila Wisla své vedení střelou zblízka — 1:3. Pět minut nato se vyplatilo Bricksimu, že sledoval míč, u něhož byl nakonec dříve než brankář a snížil na 2:3. Dobré brankové šance zahodil dvakrát nováček Erikson a Bricksi. Sparta hrála bez svých opor Karla Fajkuse, Di Bernarda, Okincicase, Kellera a Swearingena, kteří odešli do škol a nebudou hrát celou podzimní část.

Manažér Jarda Fajkus má několik nových hráčů, kteří by je měli nahradit. Jestli se jim to podaří, budou moci posoudit naši fanouškové v neděli 21. srpna na Morton West, kdy se hraje 1. kolo podzimní části proti týmu Adrie. Rezervy začnou přesně v pravé poledne a první týmy ve 2:30 hod. odpoledne.

V jarní části na hřišti Adrie prohrál tým Sparty 5:2, a rezerva Sparty vyhrála 4:6.

Konečné tabulky jarní části:

I. tým
Modrá skupina

1. Adria	5	3	0	22:10	13
2. Croatans	5	1	2	16:8	11
3. Maroons	2	5	1	11:7	9
4. Sparta	3	1	4	13:17	7
5. Lightning	2	2	4	9:14	6
6. Eagles	0	3	5	7:21	3

Rezervy
Modrá skupina

1. Sparta	7	1	0	27:10	15
2. Maroons	5	0	3	21:18	10
3. Croatans	3	0	4	8:8	6
4. Lightning	2	0	5	8:20	4
5. Adria	1	1	5	13:23	3
6. Eagles	1	0	7	3:13	2

Končíme heslem: Ať vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.

POK

★

Náš sportovní zpravodaj PETR HORÁK hlásí:

ZE SVĚTA HŘMÍCÍCH MOTORŮ

28letý mistr světa v automobilových závodech FORMULE 1 z roku 1975, Rakušan Nikki Lauda, vyhrál v Hockenheimu v Německé spolkové republice svou třináctou Velkou cenu ze 79, jichž se ve svém životě zúčastnil. Lauda se na svém Ferrari ujal vedení v závodě ve 13. kole, kdy předjel dosud vedoucího Jihoafričana Jody Schecktera na Wolfu, a zbývající 34 kola už je z rukou nepustil. Projel cílem v čase jedna hodina, 31 minut 48 celých 62 setiny vteřiny, o 14 celých 3 desetiny vteřiny před Scheckterem a synem slavného německého automobilového závodníka minulosti, Hansem Joachimem Stuckem, který jel na Brabhamu. Velká cena Německé spolkové republiky v Hockenheimu byla nečekaným pohřebištěm závodních vozů. Většinou pro poruchy jich ze dvaceti-čtyř dojelo do cíle pouze osm. Průměrná rychlost vítězného Laudy byla vysoká — přes 208 kilometrů za hodinu. Po jedenácti Velkých cenách ze sedmnácti je letos v čele mistrovství světa Rakušan Nikki Lauda se 48 body, o deset bodů před Jihoafričanem Jody Scheckterem. Třetí je Američan Mario Andretti se 32 body o bod před Argentincem Reutemannem. Držitel titulu mistra světa, Angličan James Hunt, jezdící na McLarenu, je s 22 body na pátém místě... Také ve Spojených státech se uplynulý víkend jela řada výborně obsazených automobilových závodů. V College Station v Texasu byl tentokrát nejrychlejší Johnny Rutherford na McLarenu před dalšími předními americkými závodníky, Gordonem Johncockem, Panchem Carterem, Johnnym Parsonem a Tomem Snevou. Populární Foyt, čtyřnásobný vítěz slavného závodu v Indianapolis, tentokrát obsadil až 19. místo.

V Mount Pocono v Pennsylvánii byl v závodě na 500 mil, který subvencovala firma Coca-Cola, první Benny Parsons na Chevroletu před Pettym na Dodgi a Waltripem na Chevroletu. Známá Amazonka, soupeřka předních amerických závodníků, 39letá Janet Guthrieová z New Yorku, projela cílem se ztrátou šesti kol, tedy více než patnácti mil za vítězem...

* * *

EMIGRANT POSTRACHEM SOVĚTŮ

Právě se hraje semifinále mistrovství světa v šachu. Zatímco Mad'ar Portisch hraje se sovětským reprezentantem Spasským zatím nerozhodně 5:5, sovětský velmistr Polugajevskij prohrává s bývalým sovětským reprezentantem Korčnojem, který emigroval do Holandska, vysoko 3 ku 7...

* * *

STÁT KENTUCKY ŽIL TENISEM

Ve čtvrtfinále mezinárodního tenisového turnaje v Louisville ve státě Kentucky vyřadil Chilan Gildemeister Pécciho z Paraguaye 7:5, 4:6, 7:6, Argentinec Vilas rozdrtil Rumuna Tiriaca 6:0, 6:1, Američan Dibbs porazil svého krajana Mittona 6:4, 6:3 a Australan Dent zvítězil nad Američanem Stocktonem 7:6 a 6:3. V semifinále porazil Argentinec Vilas Australana Denta 5:7, 6:2, 6:1, a Američan Dibbs zdolal poměrně málo známého Chilana Gildemeistera, který byl překvapením turnaje, 6:2 a 7:6. Ve finále pak porazil Argentinec Vilas Američana Dibbse 1:6, 6:0 a 6:1, a obdržel první cenu v hodnotě dvaceti tisíc dolarů.

* * *

NAVRÁTILOVÁ OPOROU

V populární tenisové soutěži družstev, zvané WORLD TEAM TENNIS a hrané ve Spojených státech, si vede stále nejlépe tým Boston Lobsters, jehož největší oporou je bývalá československá reprezentantka, Martina Navrátilová. Boston zvítězil nad Clevelandem 22:15 a vede Východní divizi. Na pátém a posledním místě této divize je tým Sovětského svazu.

* * *

Severoamerická Národní liga kopané získává týden od týdne na větší popularitě. S největší pozorností jsou sledovány zápasy celku New York Cosmos, který má ve svých řadách hráče slavných jmen, jako jsou Němec Franz Beckenbauer, Brazilci Pelé a Alberto a Ital Chinaglia. Po několika neúspěších se Cosmos opět dostává do formy. Rozdrtil tým Washington Diplomats 8:2. Hráči Cosmosu si zápas od zápasu lépe zvykají na způsob hry a nedostižné fotbalové myšlení Franze Beckenbauera...

* * *

MONZON NEPORAŽEN

Profesionální mistr světa v boxu ve střední váze, Argentinec Carlos Monzon, úspěšně obhájil svůj titul. V Monaku porazil po patnácti kolech na body Rodriga Valdese z Kolumbie.

* * *

ČLOVĚK VERSUS ROBOT

Před několika lety téměř každý šachista kompjútr ve vzájemném střetnutí porazil. Časy se však změnily. Kompjútry jsou nyní naprogramovány tak dobře, že je velmi obtížné je porazit. Přední američtí šachisté se nedávno zúčastnili šampionátu Spojených států mistrovské třídy v Kalifornii; a pro tuto příležitost jedna americká firma připravila k šachovým střetnutím kompjútr "CYBER 170". Kompjútr "CYBER 170" sehrál na turnaji pět utkání a ve všech zvítězil... Po mistrovství sehrál kompjútr další utkání s nejlepšími Američany a prohrál jen jednou v doslova maratónském zápase, dlouhém 94 tahy... Zajímavé je, že převaha stroje nad člověkem na americkém šampionátu v Kalifornii vytvořila nečekané situace. Jeden šachista, který byl v turnaji na prvním místě s čtyřmi vítězstvími a žádnou porážkou, hrál za této situace s kompjútrem. Byl poražen, a to jej rozleptalo po psychologické stránce natolik, že opustil nejen první místo, ale také turnaj s tím, že svolá protestní mítink proti účasti stroje na turnaji. Přidali se k němu všichni soupeři kompjútru "CYBER 170", ale nebylo to nic platné. Kompjútr "CYBER 170" prokázal kvality, rovnající se mistrovské třídě v šachu... Ředitelé šachových turnajů nyní stojí před otázkou, jak naložit s další účastí kompjútrů v soutěži s člověkem. Jeden americký sportovní redaktor už navrhl, aby bylo kompjútrům umožněno účastnit se... Věru, že doba robotů Karla Čapka je tady. A není vyloučeno, že návrh zmíněného redaktora leckde projde, a roboti budou soutěžit s lidmi. Pravdou zůstane, že kompjútr bude jen tak dobrý, jak dobře jej připraví člověk. Kompjútr nemůže improvizovat. Na druhé straně však stroj postupuje mechanicky spolehlivě, nepřemýšlí, není náladový nebo ner-

"Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, přede lejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!",

"Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
5234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

● MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

vózní, a může si zapamatovat všechny možné kombinace, které jedna lidská hlava neobsáhne... Výhody jsou tedy na obou stranách, nejen na straně člověka.

* * *

UŽITEČNÁ VÝMĚNA

V Západní Africe jsou lehcí atleti ze Západní university v Kalifornii, kteří tam absolvují neobvyklý zájezd v rámci kulturní výměny. Těsně před jejich odletem do Afriky jsme měli příležitost hovořit s lehkoatletickým trenérem Stevem Haasem, a překážkářem Larrym Davidem. Západní univerzita je poměrně malá škola svobodných umění v Los Angeles. Studuje na ní 1.750 žáků a je vysoce ceněná po akademické stránce. Lehkoatletický trenér, Steve Haas, nám nejprve vysvětlil, jak se tato malá univerzita dostala do styku s lehkou atletikou. Chris Appel, který podnikl řadu služebních cest v rámci svého zaměstnání na americkém ministerstvu zahraničí po mnoha částech světa, před dvěma lety vyhledával v Africe možnosti lehkoatletických i jiných sportovních styků. Za své cesty také projel Pobřežím slonoviny a dohodl tam, že skupina sportovců Pobřeží slonoviny se bude moci připravovat na olympijské hry na Západní univerzitě v Kalifornii. Minulé léto také na univerzitu přijeli čtyři sportovci a jeden trenér z Pobřeží slonoviny a v rámci přípravy na olympijské hry v Montrealu trénovali spolu s atlety Západní univerzity. To byl ovšem pouze začátek. Pobřeží slonoviny potom rozšířilo své vlastní pozvání pro lehké atlety z kalifornské univerzity na 8 atletů a dva trenéry. Trenér Haas nás potom informoval o plánech této skupiny lehkých atletů z kalifornské univerzity. Řekl, že program není přesně rozvržen, a že členové výpravy se pružně přizpůsobí přáním hostitelů. Například v Ghaně se mají zúčastnit lehkoatletických závodů. Podle Haasových slov však účastníci zájezdu pokládají svou cestu spíše za kulturní záležitost, za výměnný zájezd "dobré vůle", a kdekoli o to budou požádáni — za výměnu zkušeností v oblasti výchovy a tréninku... Potom k nám přišel jeden z členů lehkoatletické výpravy, překážkář Larry David. První věcí, o níž jsme hovořili, byla otázka jazyka, jakým američtí sportovci se svými kolegy z Pobřeží slonoviny loni komunikovali. Jejich soupeři a přátelé totiž hovoří francouzsky. Larry David řekl, že zpočátku byla konverzace obtížná. V družstvu západní univerzity v Kalifornii však loni bylo několik členů, kteří byli schopni konverzovat francouzsky, a naopak v týmu Pobřeží slonoviny bylo několik lehkých atletů, kteří uměli anglicky natolik, aby byla vytvořena základna pro další vzájemné učení jazyků. Během tříměsíčního tréninku afrických sportovců v Kalifornii učili několik hodin týdně členové kalifornského družstva Afričany anglicky a pochytili přitom od nich naopak několik slov francouzských. Překážkář Larry David nám pak řekl, co by podle jeho názoru mohla dát africká cesta jemu.

Larry David se domnívá, že na prvním místě získá po stránce kulturní a vzdělávací. Předpokládá, že svých osobních zkušeností pak bude moci využít ve své budoucí činnosti, případně na dalších cestách. David by se stal rád trenérem, možná v zámoří. A proto má nynější výměnný zahraniční zájezd za velmi užitečný, a je rád, že se stal jeho účastníkem. A na cestě bude hledět získat co nejvíc zkušeností a vyhledávat různé kontakty.

* * *

MLUVIL JSEM S PELÉM

Pelé sehrál ve Washingtonu svůj poslední mistrovský zápas v životě. Nemá smyslu vypočítávat, co všechno Pelé za svou dlouhou sportovní kariéru dokázal; byl to prostě "král kopané". Zajímavé je, jaký je Pelé jako člověk. Typická ukázka: Hvězda Pelé se v předvečer svého posledního mistrovského zápasu baví téměř dvě hodiny s novináři. Po zápase, spocený a unavený, hovoří s novináři ještě v době, kdy ostatní hráči už přes hodinu odpočívají. Není to proto, že o Pelého je mezi novináři prostě větší zájem. Pelé je nesmírně dobrý člověk, a chce vyhovět všem. Jako se trpělivě podepisuje každému mladému nadšenci kopané, stejně trpělivě odpovídá na všechny dotazy všech zvědavých novinářů. Nikoho nechce zklamat... Samosebou, tentokrát byla v popředí všech rozhovorů otázka, zda si to Pelé přece jen nerozmyslí a nezůstane ještě ve Spojených státech, kde je stále nejpopulárnějším hráčem kopané. V kuloárech se hovořilo o částce deseti milionů dolarů, kterou údajně Pelého dnešní klub, New York Cosmos, Pelému za prodloužení smlouvy nabídl. Pelé ovšem odmítá zůstat...

Říká, že by si přál zůstat, ale že nemůže. Podle jeho slov je důležité skončit na vrcholu kariéry. Člověk musí vědět, kdy nastane čas odejít; a Pelé je přesvědčen, že jeho čas nastal teď. Navíc slíbil vrátit se své ženě, brazilskému lidu, a také sám sobě. V nejbližší době ještě sehraje několik zápasů s Cosmosem v závěrečných bojích nejlepších divizních celků o titul mistra Spojených států, potom odjede s Cosmosem na turné po Azii, a v říjnu začne natáčet v Brazílii film, v němž budou jeho partnery děti. Do Spojených států se ještě vrátí v souvislosti se svým kontraktem, týkajícím se reklamy. Ale s hraním definitivně skončil. Má zájem trénovat Brazilce, a nevylučuje možnost, že se stane asistentem trenéra brazilského národního týmu nebo konzultantem ještě před mistrovstvím světa v Argentině. Zajímavé je, co soudí Pelé o budoucnosti kopané ve Spojených státech.

Pelé nemá žádné pochybnosti o tom, že je výborná. Žádným způsobem nelze podle jeho slov ustupovat před touto skutečností. Po budoucnosti kopané ve Spojených státech mě však hned zajímala otázka, jak posuzuje Pelé kopanou československou; jak vzpomíná na slavné chilské finále Brazílie —Československo na světovém šampionátu roku 1962. Na mou otázku reagoval velmi živě. Když se vyhraje, tak se nikdy nezapomíná. Ale Pelé uvádí, že má na chilské finále skutečně výborné vzpomínky a vždy se o nich zmiňuje. Hovoří o čisté hře československých hráčů. Když nastoupil proti Masopustovi, nikdo do Pelého nestrkal, nikdo nehrál proti němu hrubě. Pelé velmi chválil československou kopanou. Tvrdí, že ačkoli je Československo východoevropská země, hrají tam stylem, podobným brazilskému. Českoslovenští hráči jsou podle jeho slov šikovní a Pelé má jejich hru velmi rád... Potom jsem se samozřejmě Pelého zeptal na jeho tip na mistra světa roku 1978 v Argentině. Pelé odpověděl, že je těžko říci, kdo světový šampionát vyhraje. Viděl však mnoho reprezentačních týmů, a podle jeho soudu je nyní nejlepší Německá spolková republika. Vyhrát by mohli i Argentinci, kteří budou mít výhodu domácího prostředí, dále Brazilci či Holanďané.

Potom jsme hovořili o kořenech Pelého výkonů. A Pelé uvedl, že už jeho otec byl fotbalistou. V Brazílii je kopaná národním sportem a Pelé sám se pokládá za fotbalistu od přírody... Pak jsme přešli na zcela jiné téma; na vliv náboženství na Pelého sportovní kariéru...

Pelé říká, že je katolík, a že o svém náboženském přesvědčení nediskutuje, podle jeho názoru musí každý sám nejlíp vědět, jaké náboženské přesvědčení v sobě nosí. Pelé říká, že každý má v sobě svého Boha. Pointa je podle jeho slov jedna — Bůh. Nezáleží na tom, zdali je někdo protestant, katolík nebo budhista, každý hledá podle Pelého slov jednoho Boha... A pak jsme v rozhovoru s Pelém opět přešli na kopanou. V týmu New York Cosmos bylo po Pelého příchodu osm anglických hráčů a také trenér byl Angličan. Anglický styl kopané se od jihoamerického značně liší, a proto se museli hráči navzájem přizpůsobovat. Po několika utkáních se však sehráli. A to už jsme se dostali k novému slavnému Pelého partneru v mužstvu Cosmosu, Franzi Beckenbauerovi... Pelé v souvislosti s Beckenbauerovým přestupem do Cosmosu říká, že má rád každého dobrého hráče. Kdyby mohl, udělal by prý z Cosmosu mezinárodní tým, v němž by byli soustředěni nejlepší hráči světa. Dobře si je ovšem vědom, že jeho přání je nesplnitelné... A na závěr jsme se s Pelém vrátili k tématu budoucnosti kopané ve Spojených státech. Pelé říká, že přestupy předních světových hráčů do Spojených států byly pro začátek popularity tohoto sportovního odvětví v Severní Americe velmi důležité. Jména Best, Beckenbauer, Chinaglia, Pele znamenají mnoho pro mládež: mladí Američané teď mají v kopané koho následovat. A jak Pelé zdůraznil — budoucnost americké kopané je teď v rukou amerických dětí; protože ty už na rozdíl od svých předchůdců vědí, jak se hraje sportovní odvětví, kterému se říká — kopaná...

* * *

ŠACHOVÁ ZÁPOLENÍ

Před naší uzávěrkou došlo k novému odkladu v průběhu semifinálového utkání o titul mistra světa v šachu mezi sovětským reprezentantem, Borisem Spasským a Mad'arem Lájošem Portischem. Jejich dvanáctá partie se měla hrát v neděli. Na úterý byla odložena na žádost Spasského. Na žádost Portische se však nyní odkládá až na pátek. Oba šachisté mají zatím pět a půl bodu. Vítěz jejich střetnutí se utká o právo bojovat přímo o titul mistra světa s bývalým sovětským reprezentantem. Viktorem Korčnojem, který emigroval do Holandska. Korčnoj totiž v druhém semifinále porazil rozdílem celé třídy sovětského velmistra Polugajevského.

ZE SVĚTA BÍLÉHO MÍČKU

Ve Spojených státech se hrálo několik výborně obsazených mezinárodních tenisových turnajů. Turnaj v North Conway ve státě New Hampshire skončil velkým překvapením; po více než dvou letech tam získal své první turnajové vítězství 26letý Australan John Alexander, který ve finále porazil Španěla Orantese 2:6, 6:4 a 6:4. Kdybych psal o tomto turnaji referát do sport. novin, mohl bych jej nadepsat "Tenistovo znovuzrození" anebo také "Když se dva perou, třetí se směje". Favorizovaný Američan, Jimmy Connors, byl totiž vyřazen jiným americkým hráčem Solomonem, který byl ovšem bojem s Connorsem tak vyčerpán, že pak v semifinále hladce prohrál s pozdějším turnajovým vítězem, Australanem Alexandrem, s nímž se původně už ani moc nepočítalo a byl proto nasazen pouze jako hráč číslo dvanáct. Alexander dostal za své vítězství 20 tisíc dolarů v hotovosti, automobil VOLVO v hodnotě 10 tisíc dolarů a navíc za každé eso v turnaji sto dolarů, což mu vyneslo další dva tisíce, jedno sto dolarů... Ve čtyřhře si vedli nejlépe Mexičan Raul Ramirez a Američan Brian Gottfried, kteří ve finále porazili americkou dvojici Stewart—McNair 7:5 a 6:3.

Na jiném turnaji v South Orange ve státě New Jersey zase byli diváci zvědavi, jak si povede v semifinálovém boji s Argentincem Vilasem 18letý Američan John McEnroe, který byl velkým překvapením letošního jubilejního Wimbledonu. McEnroe si vedl dobře, ale 24letý Vilas znamenitě. Vilas je v posledních týdnech ve vynikající formě a McEnroa porazil 6:2, 2:6 a 6:0.

Z tenisových soutěží na území Spojených států ještě připomeňme populární soutěž družstev, zvanou WORLD TEAM TENNIS. Stále nejlépe si v ní vede tým Boston Lobsters, jehož největší oporou je bývalá československá reprezentantka, Martina Navrátilová. O víkendu zvítězil Boston nad San Diegem 27:22 a upevnil si první místo ve Východní divizi. Na posledním, pátém místě, je v této divizi družstvo Sovětského svazu.

A když jsme u tenisu, podívejme se teď spolu na tabulku dosavadních letošních příjmů nejlepších světových hráčů. Z mužů má zatím daleko nejvyšší příjem Američan Jimmy Connors, který už vydělal 580 tisíc, 366 dolarů, a dostal se jako letos dosud jediný přes hranici půl milionu. Následují Argentinec Vilas, Rumun Nastase, Američan Stockton, Švéd Borg a Američan Gottfried, jejichž dosavadní letošní příjmy se pohybují mezi dvěma sty a třemi sty tisíci dolarů... Z žen má zatím nejvyšší příjem Američanka Chris Evertová — 271 tisíc, 368 dolarů. Necelé čtyři tisíce pod hranicí dvou set tisíc dolarů je Martina Navrátilová, s větším odstupem následují Angličanky Barkerová a Wadeová a Američanka Casalsová.

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou
na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

Z ČESKOSLOVENSKA
boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle,
pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

HLEDÁME
ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky
v obrábění kovů;
pozorně snaživé
rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

Z NAŠICH KRAJANSKÝCH A EXILNÍCH MISIÍ

KANADSKÁ MISIE SV. VOJTĚCHA
Burlington, Ont., Kanada:

Burlington, 9. srpna 1977

"Bohu, Církvi, Národu
Věrni Zůstaneme —
Zdrávas, milosti plná;
oroduj za nás . .

"Pokoj Pánův bud' s vámi se všemi." Srdečný pozdrav a hojnost Božích milostí obdržte všichni čtenáři "Hlasu Národa" i jeho vydavatelé.

Přátelé, čtenáři a vydavatelé Hlasu Národa, je tomu již dávno, kdy jsem vám naposledy poslal pozdravy z hamiltonské diecése a informoval vás o naší činnosti na poli náboženském, národním a kulturním; bylo to v dubnu t.r. Od té doby se stalo mnoho věcí radostných i smutných. Radostná zpráva je, že naše misie dosud žije a pracuje pro slávu Boží i čest národa.

Velikonoce jsme oslavili nádherně a okázale i se Vzkříšením našeho Pána. Krajané se sjeli i z dalekého okolí, kostel byl plný.

Naše činnost je zaměřena na blaho živých, nezapomínáme však na naše zesnulé a zajisté při každé Mši Sv. se modlíme za trpící vlast. Tato služba trpící Církvi doma je velice důležitá a nutná, ale většinou bývá přehlédnutá jinde.

Pobožnosti: Mnoho katolických křest'anů dnes ani neví, že mimo svátosti — především slavení Mše Sv., se může Bůh uctívat i jinými, blahodárně na duše věřících působícími pobožnostmi a svátostinami. V postě byla u nás každou středu Křížová cesta; v květnu též ve středy — jsme měli pravidelně Májovou pobožnost k úctě Panny Marie a modlili se svatý růženec. V červnu — vždy ve středu — jsme konali pobožnost k Božskému srdci Páně s litaniemi a svatým požehnáním. Na první pátky v měsíci se scházíme v kapli nemocnice Sv. Josefa k celonoční adoraci Nejsvětější Svátosti Oltářní. V červenci a srpnu konáme každou neděli v naší kapli v Burlingtoně Křížovou cestu. Tato se koná venku, ve 2 hod. odpol. pod košatými stromy, obklučujícími naši krásnou gotickou kapli. Po Křížové cestě se modlíme růženec k Panně Marii Lurdské a končíme adorací Nejsv. Svátosti oltářní. Účast je velice dobrá — 80—100 lidí.

Význačné svátky: 1. Je to svátek našeho patrona Sv. Vojtěcha, který slavíme 23. dubna a spojujeme tuto oslavu s Eucharistickým Dnem. 16. května Sv. Jana Nepomuckého s litaniemi k naší vlasti patronům. Dne 29. června Sv. Petra a Pavla, a před tím, 19. června jsme oslavili svátek Sv. Jana Nep. Neumanna slavnou Mší svatou a "Te Deum" po Mši sv. Dne 4. července byla oslava svátku Sv. Prokopa a 5. července Sv. Cyrila a Metoděje s litaniemi a slavnými večerními bohoslužbami. Dne 11. června sloužil ndp. biskup Pavel Reding na našem hřbitově Mši sv. za duše v očistci a na památku drahých zesnulých. Účast byla asi 800 lidí.

* * *

Naše poutě: Korunou našeho mimo-hamiltonského působení jsou poutě a moje misijní cesty do Kitcheneru, kde každou druhou neděli v měsíci konáme Mši sv. se sv. zpovědí pro krajany v Kitchener, Waterloo a okolí. Naší letošní poutí do Midlandu, Ontario, kterou zavedl †dp. František Dostál, S.J., se už dovršil jejich počet na 25 a slavili jsme tam stříbrné poutní jubileum. Účast krajanů ze vzdálených krajů Ontaria byla velice potěšující. Počasí bylo nadmíru krásné a dary obdržené za tuto poutnickou námahu jsou jenom nebi známé. Téměř všichni poutníci přistoupili ke svátostem. Zpěvy u oltáře Panny Marie Czenstochowské byly slyšeny daleko v údolí řeky Wye i v nedaleké svatyni mučedníků Kanady. Odpolední Křížová cesta je opravdu křížová a namáhavá, ale je obětována za oběti tyranských režimů ve vlasti a za naše drahé zesnulé. Láska zmůže vše a tak i poutníci se hojně obětují z lásky k vlasti i drahým zesnulým. Zpěvy vždy působí i na jiné národnosti a mnoho jiných poutníků a turistů se zájmem sleduje průběh této namáhavé pouti na Kalvárii. Po Křížové cestě se modlíme u kříže sem doneseného slovenskými kněžími. Zde se modlíme za trpící národy naší porobené vlastí. Po této pobožnosti se vracíme do basiliky a konáme děkovné svaté Požehnání s loretánskými litaniemi a krásnými mariánskými písněmi. Letos měl, jako skoro vždy, pobožnost Kř. cesty Otec Jaroslav Janda, farář osady Sv. Václava v Torontě, rovněž i sv. požehnání. Mši sv. a poutní kázání měl Otec Josef Šach, český misionář hamiltonské diecése, Burlington, Ont.

* * *

Národní pout' v Chatham, Ontario, Kanada byla opět velkolepým manifestem českého Ontaria jak po stránce náboženské tak i po stránce národně-folkloristické. I když počasí nebylo tak pěkné jako v Midlandu, přece vydrželo bez deště až do skončení nádherného průvodu Božího Těla. Mše sv. musela být obětována v kostele a v hale a nikoliv — jak bývá v Chathamu zvykem — v malebném hájku pod lipami, před lurdskou jeskyní a v záplavě květů, které zdobí "Blatnický Kopeček" před kostelem Sv. Antonína v Chathamu. Odpolední národní folkloristická slavnost nám opět naplnila duši vděčnou národní hrdostí za všechnu tu nádheru jakou náš národ, především Moravské Slovácko, obohacuje naše oči a oči i jinonárodních pozorovatelů a diváků. Je nutné za tuto obětavou práci na poli národního folkloru poděkovat všem, kdo se přičinili o to, aby se tyto slavnosti mohly konat. Rovněž vdp. faráři Otci Longinu Gaborikovi a ctih. bratru Svoradovi patří díky za to, že mají o tyto slavnosti tak živý zájem, že v našem lidu z Chathamská lásku k těmto našim tradicím podporují a tak že je naše vlast každoročně v Chathamu v Kanadě přítomná. Kdyby nebylo pouti k Sv. Antoníčkovi, nebylo by asi ani folkloristického odpoledne; a kdyby bylo, hlavní jeho náplň by mu chyběla. Zde dary ducha a zbožnosti, spojené s národní hrdostí a láskou, konají pravé divy. Bohužel, trvají krátko, a pak vše upadá do všední netečnosti. Zásluhu na pouti měl i kazatel Otec J. Novotný, S.J., z Montrealu. Díky, chathamští, za vaši účast na pouti v Midland, díky za uspořádání pouti a národního odpoledne ve vašem milém městě a za všechnu tu dřinu v kuchyni. Na shledanou v r. 1978 ,dá-li Pán Bůh!

* * *

Naše slavnosti a jubilea: 26. dubna jsme slavili se sestrami Sv. Josefa v hamil. katedrále 125 let jejich činnosti v hamiltonské diecési. Mši sv. celebrovali 3 biskupové a 1 kardinál. Potom nás sestry pozvaly do jejich Mateřince, který nám ukázaly i po slavnostním programu pohostily za přítomnosti všelijakých dignitářů z celého Ontaria a zástupců federální vlády. Dne 30. dubna si naši členové zatančili na večírku "L.I.P. Mountain", jehož organizátorem byl člen naší misie p. Frant. Hašek. Výtěžek byl věnován misii. Vzpomínali jsme též 83. narozenin nám drahého Otce Václava Michaličky, O.S.B.; 1. 6. 75. narozenin p. Jaroslava Knapa z Grassies, Ontario; 50 let manželství p. a pí. Jan Sochor, našich přátel v Endicott, kde naši misii zastupovali Hartmanovi a Posavádovi; 25 let manželství v Burlingtoně oslavili naši milí Strykovi z Kitcheneru; 26. 6. 77 oslavil 25 let ve službách "Canada Steel Car" p. V. Vostřez z Hamiltonu a 50 let příchodu do Kanady oslavila paní Marie Franks z Burlingtonu. V září 3, t.r., se chystáme oslavit 50leté výročí manželství p. a pí. F. Hraše ze Stoney Creek. Všem jubilantům vyprošujeme hojnost Pánova požehnání a "Ad multos annos . . ." I jmenování kardinálem ndp. biskupa Františka Tomáška, administrátora pražské arcidiecése, jsme nepřešli mlčením. Vždyt' jsem již minulý rok ndp. biskupovi gratuloval k této hodnosti. Tušil jsem, že to byl on, jehož jmenováni Sv. Otec nosil v srdci a z důvodů, které v té době měl, vyčkával s jeho zveřejněním.

* * *

Sbírky pro Nepomucenum a Rumunsku, postiženému zemětřesením. — Na Nepomucenum obětovali členové naší misie až do té doby $750.00. — Zachraňme Nepomucenum — nedopust'me, aby se dostalo do cizích rukou či do sféry zájmů dnešní čs. vlády. Pomoc Rumunsku $80.00 a na Kubínkovy děti $700.00. Všem zaplat' Pán Bůh.

Do Kanady přijeli z Jižní Afriky — přes Rakousko — manželé Adam a Vlasta Karcolovi s 13letým Josefem a 9letým Petrem. Bydleli u nás v misijním domě, ale již jsou ve svém; sice na dluh, ale ve svém "Town House" v Guigley Dist-

Clevelandský Den českých katolíků se krásně vydařil

Distriktní svaz českých katolíků v Clevelandu letos obzvláště okázalým způsobem slavil Den českých katolíků — v neděli 17. července. Při té příležitosti jsme totiž vzpomínali a oslavovali 60. výročí založení Národního svazu českých katolíků v Americe (počátkem r. 1917). A radovali jsme se také ze svatořečení biskupa sv. Jana Nep. Neumanna, rodáka z jižních Čech. Byl ještě třetí důvod naší radosti — bylo jím jmenování nového českoamerického biskupa — opata Daniela Kučery, O.S.B., světícím biskupem jolietským. Nový pan biskup byl ten den mezi námi.

V sobotu 16. července odpoledne přijely do Clevelandu početné výpravy krajanů a mládeže z Chathamu, Ont. s bratrem A. Vajdíkem. — Čs. taneční skupina z Toronta — a od Toleda, Ohio, z okolí Assumption, Metamory a Swanton. V České síni Karlín na Fleet Ave. byl uspořádán pro přespolní hosty přátelský večírek.

Na dnu českých katolíků clevelandských byly přítomny i ředitelky České katolické jednoty z různých měst Spojených států, včetně pí. Mildred Jandové, předsedkyně NSČK. Přijel z Toleda i milý bratr Jan Kučera s chotí, známý svazový pracovník a člen ředitelstva NSČK. — Počasí bylo příznivé a v ničem nepokazilo lesk oslav.

V neděli dopoledne o půl jedenácté se seřadily desítky chlapců a děvčat v krásných národních krojích do průvodu před lurdskou farou, aby doprovodili do chrámu P. Marie Lurdské p. biskupa Daniela Kučeru, O.S.B. Doprovázeli ho — Father Jan Anděl, farář osady, Father Václav Uhlíř, farář-emeritus od sv. Prokopa a další čeští kněží. Za nimi šel starosta města Clevelandu Ralph J. Perk s chotí, úředníci Distriktního svazu čes. katolíků a ředitelstvo České katolické jednoty. Prostorný chrám lurdský byl zaplněn krajany, kteří se sjeli z celého města i okolí — aby svou přítomností vzdali své uznání 60leté práci Národního svazu v krajanské Americe a modlitbou vzpomenuli všech zesnulých pracovníků a členů — svých osobních přátel — tisíců předobrých lidí, kteří po celé Americe ve Svazu po mnohá desetiletí obětavě pracovali pro věc boží i národní. Slavnou mši sv. celebroval p. biskup Kučera spolu s přítomnými českými kněžími. České kázání měl Father Felix Mikula, S.T.D. (Hlavní část jeho kázání byla již publikována v H.N. viz H.N. roč. II, č. 30 z 23. 7. 1977.) Zpíval chrámový sbor za řízení prof. Arnolda Weisse.

Při ukončení bohoslužeb promluvil i pan biskup Kučera. Úvodem řekl, že jezdí velice rád mezi nás do Clevelandu — že se mezi námi cítí št'astný a jako doma. Zdůraznil záslužnou činnost Svazu českých katolíků — a potřebu uchovávat pro dobro Ameriky a jejího lidu náboženské a kulturní tradice — dědictví otců — a zachovat při životě význačné instituce — jako je Národní svaz českých katolíků. — Bohoslužby byly ukončeny svatováclavským chorálem.

Odpolední občanská slavnost se konala na nádvoří České síně Sokol na Clark Ave. Byla velmi hojně navštívena. Nádvoří a přilehlé prostory přímo kvetly pestrostí národních krojů mládeže. Jen jednou do roka spatří český Cleveland tolik národních krojů. To je o dnu českých katolíků.

Program započal o druhé hodině hymnami — americkou, československou a kanadskou. Přítomné přivítal předseda Distr. svazu br. Václav Hyvnar a předal slovo starostovi města, br. Ralphu J. Perkovi. Sta-

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

Phone: 484-9798
PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

rict, Hamilton East. Blahopřejeme jim a vyprošujeme Boží požehnání. Doufáme, že se stanou i odběrateli "Hlasu Národa". Do Thunder Bay odjeli manželé Vladimír Líznovi; byli též hosty misijního domu, ale p. Lízna již dostal místo v lesnickém oboru na severu Ontaria. Čekají, nebo již mají druhou ratolest. Blahopřejeme jim. Pán jim žehnej!

Sport: 3. července hostila Sparta Hamilton Spartu Chicago. Hamilton prohrál zápas, ale získal mnoho přátel. Večeře v hale pod kostelem Sv. Cyrila a Metoděje v Hamiltoně byla obrazem pravého sportovního ducha. Zájezd Sparty do Hamiltonu zprostředkoval předseda Sparty Hamilton, člen naší misie Sv. Vojtěcha, p. Zdeněk Zimmer, protože se o chicagské Spartě dověděl z Hlasu Národa. Pí. Dagmar Zimmerová se postarala o pohoštění hladových hráčů i hostů. Blahopřejeme a doufáme, že se takovéto podniky budou opakovat častěji.

Dopisy ndp. biskupům do vlasti: Bylo misií doporučeno a odesláno na stovky dopisů jak na vánoce tak i na velikonoce. Opakujeme i letost o vánocích tuto akci.

Pozdravy poslali misii ndp. biskupové z vlasti, kněží a monsignoři z Říma, přátelé z celého světa, rovněž naši členové ze svých dovolených a prázdnin, trávených v Evropě, ze služebních cest po dálném Východě a jinde ve světě.

Dopis proti abortion (potratu) — vypracovaný ing. Zdeňkem Kubínkem, M.A., a poslaný členy misie a našimi přáteli členům vlády a parlamentu, udělal jistě svou službu a splnil účel, pro který byl určen. Odpovědí od politiků došlo mnoho.

Z vlasti nás navštívili: Bratr krajana Aloise Krahulíka a otec pí. D. Zimmerové, p. Rédl; tetička rodiny Kubínkovy, maminka p. Jiřího Hohla z Brantfordu. Z Montrealu p. a pí. V. Mitáček se synem; z Timminsu p. Ota Václavek a mnoho jiných z daleka i blízka. Za návštěvy jim děkujeme i za pozdravy. Maminka p. Hohla se již vrátila domů; škoda, krásně v našem kostele zpívala.

Naši nemocní: Na jaře nám vážně onemocněl (heart attack) p. Jaroslav Knap. Již se zdá být chlapík, ale pozor opazdá být chlapík, ale pozor, opatrnosti nikdy nezbývá. Pí. M. Josef Petřek, p. Josef Beit, stařiček Posavád, p. a pí. F. Hraše byli v nemocnici. Pan F. Hartman měl silný "heart attack", a je ještě vážně nemocen. Švagr dr. Josefa Svobody byl sražen autem a je dosud v kritickém stavu v nemocnici. Vyprošujeme všem nemocným naší misie i všem nemocným a trpícím čtenářům H.N. uzdravení, Boží pomoc a pak už dobré zdraví.

1. Svaté přijímání: V Hamilton-Patricia Štrajtová a v Prestonu — Venoušek Lomič. Blahopřejeme těmto novým přátelům a dítkám Pána Ježíše, který je "chléb živý".

* * *

Kněžské hroby: O nenadálých úmrtích našich šesti českých kněží v různých zemích exilu jste se dověděli z minulého vydání Hlasu Národa. Nezapomeňte na ně v modlitbě.

Lajci: Ve vlasti zemřela pí. Františka Fabiánová, maminka p. Fabiána z Guelphu; p. Josef Novotný, otec p. Miroslava Novotného z Paisley, Ont., p. Ludvík Paták z Burlingtonu, a v Mississauga mladý krajan, 36 let starý p. Pavel Spendl. Nakonec byla postižena přímo i naše misie. Zemřel nám její obětavý člen, náš drahý ing. M. A. Zdeněk Kubínek. O jeho tragické smrti už v H.N. psal krásně dr. Fr. Hradil z Denver, Colo. a dokonce v minulém čísle už byly otištěny i potřebné opravy.

Když jsem psal buletin pro neděli 3. července, varoval jsem — jako každoročně — před nebezpečím, které prázdniny vždy přinášejí. Netušil jsem, že moje varování bude tak skutečné a tak blízko naší misii. Byl jsem na noční adoraci v nemocnici Sv. Josefa, byl první pátek a 1. sobota v měsíci. Volali mě telefonem, ale marně. Až pí. Vostřezová si vzpomněla: "Father je v nemocnici . . ." a byl. Po ohromující zprávě jsem ihned odletěl do Thunder Bay s pí. Věrkou Kubínkovou, protože zprávy ze severu byly poplašné. Oba jsme byli zdrceni . . .. Na místě tragického neštěstí měly být 2 srážky a tak jsme vlastně nevěděli co, kde a jak. Podle jedné zprávy Zdeněk měl řídit truck, dostat smyk, zabít člověka v autě a smrtelně poranit spolujezdce. To nebylo pravda. Toto je pravda: Tragedie se stala okolo 2 hod. odpoledne 1. července. Ing. Kubínek tudíž nedržel 1. července, časně zrána dlouho v obětí svou milou paní ani děti, ale byl již třetí den na cestách. Pravdu o "seat belts" se asi nedovíme. Mechanik říkal: "Pásy tam byly . . ." Auto se zřítilo do prohlubně nikoliv dvoumetrové, ale 72-stopové — t.j. asi 23 metrů hluboké a při dopadu narazilo auto zadem dolů. Co se odehrálo uvnitř auta, nedovedou zatím popsat ani jeho spolucestující. Zdeněk nebyl "vymrštěn z auta", ale ležel na zádech p. Mirka Novotného v autě. Zranění ing. Kubínka bylo smrtelné: 5krát proražená lebka, nikoliv roztříštěná — a nikoliv výron krve do mozku, ale otok mozku. Diagnosa neurologa byla: "The brain is very much bruised, skull 5 times perforated and excessive swelling of the brain; the death might follow . . ." V letadle jsem četl 108. žalm tam jsou slova o smrti, o ovdovění manželky a osiření dětí. Zachvěl jsem se a pocit, který jsem měl v letadle, po slovech specialisty, se pro mne stával skutečností. Cítil jsem, že Zdeněk nás opustí, aby nám byl blíže než když byl ve své tělesné schránce, modlil jsem se "Miserere mei, Deus . . ." "Smiluj se nade mnou, Pane . . ." Velikou tržnou ránu nad páteřním sloupcem jsem našel a zhrozil jsem se toho. Nic jsem pí. Věrce neříkal, ona to nevěděla, ale to by na věci již nic nezměnilo. Trojice zraněných byla okamžitě ošetřena policejním seržantem, který jel za nimi se svou chotí. Byli na dovolené, mimo službu, ale oba jsou odborníky v poskytnutí první pomoci a měli s sebou úplné vybavení k tomu potřebné. Zranění byli dopraveni do nemocnice blízkého městečka Nipigon — nikoliv do Thunder Bay. Tam byl přepraven jen ing. Kubínek, jelikož v Nipigon nemají ani Rentgen, ani potřebné přístroje pro taková zranění. Nipigon je 70 mílí od Thunder Bay. V Thunder Bay se mu dostalo velice pečlivého ošetření od lékařů i od nemocničního personálu. Po příjezdu jeho paní Věrky, která je sama "Registered Nurse" v University McMaster Hospital v Hamiltonu, bylo ošetření osobní. Její přítomnost jistě Zdeňka, mohl-li něco vnímat, nesmírně těšila. Skonal 6. července v náručí své choti. Do Toronta bylo tělo dopraveno ve čtvrtek 7. července letadlem — tím samým letadlem, na kterém letěla pí. Kubínková s ochotným p. Brownem, který jí prostřednictvím kněze v Thunder Bay, byl ochráncem a poradcem, společně s jeho chotí, v hodinách nejtěžších. Litoval jsem, že jsem tam nemohl být s ní, ale to, co potřeboval zraněný, svátosti a papežské požehnání v hodinách smrti, jsem mu udělil ihned po přiletu do nemocnice. Večer, 7. července jsme paní Věrku očekávali na torontském letišti — s dětmi-sirotky. Zdeňkovo tělo bylo přepraveno do Hamiltonu a v sobotu odpoledne vystaveno v Dwyer Funeral Home. Stráž konal p. a pí. V. Vostřez, jelikož mnoho lidí ještě nevědělo, co se stalo. 7. 7. tedy nebyla konána žádná pohřební bohoslužba. — V neděli 10. července o 4 hodině odpoledne jsem sloužil s celou naší misijní komunitou mši sv. za Zdeňkovu duši. Večer pak za veliké účasti věřících a přátel jsme se pomodlili sv. růženec a v pondělí ráno 11. července — o 10 hod. dopol. jsme se rozloučili s tímto velikým a věrným synem národa, s opravdu vzácným a ryzím charakterem v naší kapli zádušní mši svatou. Účast byla opět veliká, a nálada, řekl bych — tragicky slavnostní v pravém smyslu důležitosti toho dne. Počasí bylo nádherné, Boží příroda vítala Zdeňkovo tělo do svého lůna Kristus celého Zdeňka do své náruče. Nad hrobem pronesl pozdrav na rozloučenou svému dobrému příteli, křest'anovi, otci, manželovi a vlastenci dr. Josef Svoboda. Toto rozloučení, pro jeho duchovní hodnotu, bych rád poslal k otištění v H.N. Snad jedno oko nezůstalo suché, slzám se neubránili ani otrlí muži. Rovněž úžasný a oduševnělý dopis od rodičů zesnulého je literární perla, hluboké křest'anské víry a duchovního chápání života.

Necht' obětavý náš učitel češtiny v naší misijní škole odpočívá v pokoji i všichni drazí a věrní zesnulí. Ovdovělou paní Věrku s dětmi necht' milosrdný Bůh v životě opatruje.

Přeji všem čtenářům a vydavatelům Hlasu Národa, našeho hlasu, hojnost duchovních pohod a dobré zdraví. Radostné prázdniny našim dětem a dovolené všem, kdo je ještě neměli. Necht' Bůh žehná dobrotivě a štědře H.N. a rozmnoží řady jeho předplatitelů. — Zapište vaše děti do katolických škol, tam patří.

Všem žehnající a o vaše modlitby prosící Váš vám všem oddaný kněz

Josef A. Šach

---

rosta jménem města Clevelandu odevzdal řadu čestných diplomů: V uznání dlouholeté záslužné práce ve Svazu katolíků obětavým členům — sestře Barboře Nejedlé, rodině Václava Keřky, ses. Anně Císařové a ses. Marii Černé. Pak mayor Perk odevzdal diplom čestného uznání známému chathamskému pracovníkovi — oblíbenému bratru Tonymu Vajdíkovi — za dvacetileté budování přátelských vztahů a spolupráce mezi Chathamem a Clevelandem. — Br. Josefu Mandátovi, vedoucímu Čs. taneční skupiny z Toronta, Ont., odevzdal mayor R. Perk zlatý klíč města Clevelandu — v uznání jeho kulturní práce a za mnohaletou, každoroční účast na Dnu českých katolíků v našem městě. Slavnosti byl přítomen i biskup Daniel Kučera a starosta Perk mu předal gratulační diplom města. — Po mayorovi Perkovi promluvila krátce kongresnice Mary Rose Oakar (20. distr.) a blahopřála Svazu českých katolíků k jeho jubileu i záslužné činnosti. Postarala se, aby toho bylo vzpomenuto i záznamem v U.S. Kongresním rekordu (viz text v anglické části dnešního vydání).

Slavnost pokračovala nádherným národopisným programem — národních tanců. Tančily skupiny mládeže z osady sv. Antonína v Chatham, Čs. taneční skupina z Toronta, česká taneční skupina ze Swanton-Metamora. Velmi mile a s radostí bylo přijato vystoupení taneční skupiny Beseda clevelandských Sokolů, kteří zatančili Slovenskou besedu.

Netřeba připomínat, že i o pohoštění návštěvníků a o jejich zábavu mimo program bylo všestranně a dobře postaráno na všech úsecích. Dík za to patří všem obětavým pracovnicím a pracovníkům Svazu — i bratrské pomoci členů Spolku sv. Josefa ČKJ. Když s večerním šerem se členové clev. Distr. svazu loučili a rozcházeli do svých domovů — byli všichni řádně unaveni — ale šťastni a spokojeni, že jejich námaha i starání přispělo ke zdaru Dne. —un.

Rada lékaře, jak si uchovat dobré zdraví

New York. — Dr. John H. Knowles, lékař a předseda Rockefeller Foundation, řekl, že budou-li Američané nadále skládat všechnu svou naději na udržení dobrého zdraví v lékaře, jako to činí dosud, budou za to platit stále více a více a budou za to dostávat stále méně služeb. U.S. lékaři se totiž už ted' stali malými podnikateli, kteří své příjmy výhodně investují, a pak mají nutně hlavní zájem o to, aby jim jejich investice co nejvíce vynášely. Proto dr. Knowles radí Američanům, aby v budoucnu si sami vzali zodpovědnost za své zdraví.

Ani zavedením celonárodního zdravotního pojištění by se nic nevyřešilo: jako špatní šoféři musí platit větší automobilovou pojistku, stejně lid se špatnými zdravotními zvyky musí platit více za lékařské a nemocniční ošetření.

Někteří lékařští specialisté vydělají 120 až 250 tisíc dolarů ročně. Letos Američané vydají na své zdravotní ošetření 165 bilionů dolarů, z čehož 70 procent bude věnováno na placení nemocnic, lékařů a léků. Mnohé provedené operace vůbec nejsou nutné; tak například jsou prováděny četné operace vynětí dělohy či chirurgické zákroky na zmírnění bolestí dolní části zad, které jsou úplně zbytečné. V USA je ročně provedeno na milion operací odnětí mandlí; celých 99 procent těchto operací není potřebných. Američané také zbytečně požívají příliš mnoho léků, a také mnohý jejich pobyt v nemocnici není vůbec nutný.

Lidé si berou sami zodpovědnost za své zdraví, konají-li pravidelně tělesná cvičení, jedí-li zdravou a vyrovnanou stravu, vyvarují-li se příliš těžké váhy a vzdají-li se kouření a přílišného pití alkoholických nápojů, zmírní-li své vášně a uklidní-li své nitro tím, že budou opět ochotni něco dělat zdarma pro své bližní; nehonit se jen za výdělky, protože závistivý člověk nemá peněz nikdy dost a závist kazí žaludek, žlučník a nervy nejvíc. Místo hledění na nejapné programy televize po celé dlouhé hodiny by se zvláště rodiče měli věnovat dětem; číst si s nimi, pracovat a sportovat.

Dr. Knowles doporučuje dvě věci v národní zdravotní politice: zfederalizování Medicaid, tak aby se chudým lidem ve všech státech dostávalo stejné pomoci; federální náhradu příliš vysokých léčebných výloh u lidí, potřebujících dlouhodobé či nákladné lékařské ošetření.

PŘI PRODEJI A KOUPI DOMU
SVĚDOMITĚ A OCHOTNĚ VÁM PORADÍ
VIC TĚŠÍNSKÝ
Telefon: 749-4422
Jax Realty
6531 W. Cermak Rd., Berwyn
INVESTICE — PŮJČKY
Dlouhá léta zkušenost

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

Jeho lásku splácela mládež opět láskou. Nikdo neuměl na srdce mládeže tak působit jako Don Bosko. Kdykoli se v dobu, kdy mládež se bavila na dvoře, objevil Don Bosko na balkoně u svého pokojíka, anebo ve dveřích na dvůr vedoucích, ozval se na dvoře jásot a pak se všechno hrnulo k němu. Svých šest až sedm set chovanců valdockých mohl Don Bosko zavést, kam chtěl. Věřili mu bez výhrady. Stařec dvaaosmdesátiletý, někdejší chovanec Boskův, vyprávěl takto: "Don Bosko měl na nás neobyčejný vliv. Kdyby nám byl řekl: Chlapci, pojďte za mnou, vejdem do řeky a vody se před námi rozestoupí jako Jordán před Izraelity, my bychom byli za ním šli bez váhání v přesvědčení, že projdeme za ním řekou suchou nohou." — A jiný z jeho chovanců přidává: "Na něm bylo všechno, ale všechno praobyčejné, a právě proto nás mohl vést, kam chtěl. Bůh mluvil ústy toho člověka a připoutával nás k jeho osobě."

* * *

Obhájce beatifikačního procesu Boskova Mons. Salotti promluvil v audienci dne 20. července 1914 k sv. Otci Piu X. o Donu Boskovi takto: "Při studiu obsáhlých aktů o životě svého klienta jsem víc překvapen vnitřním životem jeho duše, než velkolepostí jeho díla. Mnoho lidí ví jen o založení četných jeho ústavů, ale nevědí zhola nic, anebo jen málo, o podivuhodné budově křesťanské dokonalosti, již tento člověk vybudoval trpělivě ve své duši, cvičě se denně každou minutu ve ctnostech svého stavu."

Mons. Salotti mohl ke svým správným slovům ještě přidati: Velikost Boskova díla a všechen jeho obrovský rozvoj dá se vysvětlit toliko bohatým a plodným duchovním životem Boskovým. U stromu, obtíženého zrajícím ovocem, je třeba se zamyslit o skrytých kořenech, které čerpají z půdy život až do posledních pupenců, a obdivujíce se bohaté činnosti Boskově, musíme myslit na jeho vnitřní duchovní život. V jeho duši je tajemství všech jeho podniků a všech úspěchů.

Chtějíce poznat světce v Donu Boskovi, nesmíme se spokojit toliko s různými událostmi a případy zajímavými z jeho života, s výpočtem ctností, jež světce zdobily, nýbrž je nám třeba jít hlouběji a zahledět se, pokud ovšem možno, do jeho života vnitřního. Boskova duše náležela celičká Kristu a jeho svaté Matce, zůstávala i při horečné činnosti usebraná a s Kristem sjednocená.

Život Dona Boska byl na první pohled všední a prostý, vyplňovaný starostmi, jakými mnoho lidí je obtíženo, není protkán zevnějšími mystickými zjevy, jak jsme zvykli čítat o nich v životech některých světců. Don Bosko také žárlivě skrýval veřejnosti taje svého duchovního života. A přece byl jeho vnitřní duchovní život velmi hluboký a bohatý.

Turinský arcibiskup a Boskův důvěrný přítel kardinál Alimonda řekl v pohřební promluvě nad rakví Boskovou: "Vnitřní a božská ctnost, jež poháněla k činnosti Boskův podivuhodný život, byla láska k Bohu." — A láska k Bohu je vrcholem dokonalosti a svědectví nejkrásnějšího duchovního života.

Životopisové Dona Boska mluvívají také o úžasné jeho kajícnosti. Don Bosko nekonal zvláštních kajících skutků, o jakých někdy se dovídáme ze životopisů svatých kajícníků. Ale hleďte, Don Bosko spával jen pět hodin denně, za mladších let překvapilo jej dost často ranní slunce nad psacím stolkem. Nikdy se nestaral o jakost svého jídla, jemu dostačil i kousek suchého chleba, aby se královsky nasytil. Velmi často proseděl celé dny ve zpovědnici, vycházel z ní všecek ztuhlý s údy ztrnulými. Celý život Dona Boska byl životem člověka, starajícího se perně o živobytí pro sebe a pro svěřence. Kolik cest Don Bosko vykonal, a to cest velmi nepříjemných, žebraje o místo a o práci svým hochům, sbíraje almužny pro vybudování a udržení svých podniků! Jak často musil v zájmech Božích jednat s osobami Bohu a Církvi nepřátelskými, s nimiž mluvit si jiní ani netroufali! Kolik křížů a trampot, kolik soužení i od lidí, kteří mu měli pomáhat, snášel se srdcem nejoddanějším do vůle Boží! Od roku 1845 až do smrti trpěl palčivou vyrážkou na celém těle, o které nikomu nikdy neřekl. Řeholnice, která oblékala Dona Boska do rakve, vykřikla ustrnutím, vidouc onu vyrážku: "Ach, toto bylo opravdu tajné kající roucho Boskovo." Kolik nemocí jej sužovalo, kolik zklamání a nevděku se dočkal! A všechno snášel, usmívaje se a usmívaje. Nebylo všechno toto velkým pokáním? Nebyl veškerý život Boskův vyplněn kajícnými skutky po výtce?

Mravní čistotu střežil si Don Bosko tak úzkostlivě, že se bál o čistotě i mluvit a její jméno vyslovit, aby ho nenapadly nějaké špatné myšlenky. Až do smrti neznal Don Bosko některých způsobů, kterými se projevuje nemravnost. Jeho důvěrní přátelé tvrdí, že Don Bosko zemřel v křestní nevinnosti. Lidem těžce pokoušeným proti čistotě dostačilo často aby se přiblížili k Donu Boskovi, a pokušení ustalo. Boskův přemilý odchovanec P. Barberis říkal, že Don Bosko chtěl, aby mravní čistota byla charakteristickou ctností jeho kongregace. Z Boskovy osoby, z jeho doteku, z jeho slova vycházela jakási tajemná síla, procházející a očišťující duše svou svatou nákazou. Již ze způsobu, jak bral Don Bosko své hochy za ruce a jak svou rukou se dětí dotýkal, bylo vidět jeho hlubokou úctu k pokřtěnému tělu křesťanskému. Don Bosko byl milosrdným ke všem chybám a hříchům, ale do smrti neúprosně přísným na mravní pohoršení. Čistota jeho duše byla opravdu andělská, byla zdrojem jeho síly duševní i tělesné, vždyť lidé čistí jsou vždy silní. Z mravní čistoty prýštila Boskova upřímná veselost, vždyť lidem čistým hledí vždy radost z očí. Čistota dodávala Donu Boskovi půvabu, jímž okouzloval a vábil duše, vždyť čistota vábí a budí tesknotu po čistých. Čistota byla u Dona Boska zdrojem věrné a obětavé lásky, vždyť není možno hledat věrnost a obětavou lásku, kde není čistoty.

S čistotou životně souvisí pokora. Don Bosko pozoroval na sobě od dětství, že je nakloněn k pýše. A viděli jsme už, že různé dary Boží a úspěchy mohly jeho pýchu živit. A přece se s velkým úsilím dopracoval k hluboké pokoře. Don Rua svědčí o pokoře Dona Boska takto: "Pokora ho činila dítětem mezi dětmi, ano služebníkem dětí. Aby mohl s hochy zůstat, zřekl se všeho možného postupu v kněžském životě. Sloužil jim jako služebník, zvláště v prvních letech zřízení oratoře, rozdělával jim jídlo, látal jim šaty a prádlo, česal a stříhal jim vlasy, ošetřoval je v nemoci. Pokora jej odnaučila vrozené ostýchavosti, že se osmělil do bohatších rodin chodit žebrat na své hochy. S hochy si hrával jako by patřil k nim, nestyděl se besedovat s uličníky, pobudy a s lidmi opovrženými. Přišly často do ústavu osoby vysokého postavení, přesvědčit se o životě ústavu, a žasly, vidouce Dona Boska sedět na zemi na dvoře mezi kluky."

Netoužil nikdy po cti a slávě, nechtěl jiného názvu než Don Bosko. Víme již, jak odmítl, když Pius IX. jej chtěl jmenovat papežským komořím, ale připomeneme ještě, jak odmítl státní vyznamenání. Ministr hr. Cibrario nabídl Donu Boskovi rytířský řád sv. Mořice a Lazara. Don Bosko se bránil: "Pane ministře, moji kluci by se zbláznili, kdyby mě měli volat: pane rytíři Done Bosko, a neopovážili by se chovat se ke mně tak důvěrně. Dejte mi raději nějakou podporu na jejich živobytí." Ministrovi se slova Boskova líbila a poukázal ústavu salesiánskému roční subvenci 500 lir.

Don Berto býval Boskovým sekretářem: "Poslouchej, Done Berto, přeji si, abys pozoroval všechny mé chyby a mně o nich pověděl. A začneš hned, povíš mi všechno, co se ti na mně nelíbí, rozumíš?" — Don Berto byl překvapen a vyzouval se z daného úkolu: "Vaše chyby nestojí za řeč, ale když si přejete, upozorním vás na ně. Když mluvíte, vsouváte do řeči často slovíčka, která tam nepatří, na př.: ale, prý, že." — "Už je to všecko?" — "Prozatím nevím nic, ale když si přejete, poznamenám si budoucně, co nesprávného na vás uvidím, protože mi jde nesmírně o vaši čest. Víte, už Salustin pravil, že u velikých lidí hledí lid i na nejmenší chyby a nedokonalosti, jako na provinění veliká."

Oblát Panny Marie P. Felix Giordano tázal se Dona Boska, jak jen dokáže z ničeho vybudovat věci tak obrovské. Don Bosko odpověděl: "To není má zásluha, všechno koná Pán Bůh. Když Pán Bůh chce nějakou věc ve svém milosrdenství vytvořit, tvoří z ničeho, aby dokázal, že jde o jeho věc, a vyvolí si i za nástroj, jímž věc provádí, něco, co není k ničemu. Tak je i se mnou. Znáte mě již dlouho a ujišťuji vás, že kdyby byl Pán Bůh objevil v turinské arcidiecési kněze ubožejšího a neschopnějšího než jsou všichni ostatní, byl by si ho vyvolil za nástroj k vybudování díla, o němž mluvíte. A ubohý Don Bosko byl by prostě odešel za kaplana na některou piemontskou vesnici."

V Paříži připravili Donu Boskovi jeho ctitelé neslýchané oslavy. Po kterémsi oslavném večírku pravil Don Bosko svému salesiánskému průvodci: "Vzpomeň si na příkré návrší, začínající na pravé straně silnice u Buttigliery a končící mírným pahorkem. Na tom pahorku stojí mizerná chaloupka a před ní vidět pastvisko. Ten baráček patřil mé mamince a na pastvisku jsem pásával dvě krávy. Ani jeden ze vzácných pánů, kteří mě dnes svými poklonami zahrnovali, netuší, že uctívají bývalého pasáka."

"Co nejkrásnějšího jsi viděl ve svém životě?" otázal se Don Bosko kteréhosi kluka na salesiánském dvoře. Kluk se dlouho nerozpakoval a vyhrkl: "Dona Boska." — Don Bosko se usmál a pravil: "Poslouchej, mluvíš jak sedláček, který se přišel podívat na výstavu výher naší poslední loterie. Všichni se obdivovali různým uměleckým dílům, ale on zůstal stát všecek ohromen před obrovským vystaveným salámem. Nic se mu na celé výstavě tak nelíbilo, jako ten salám. A tobě se líbí jen Don Bosko."

Jednou, a to jedině jednou, projevil Don Bosko velké sebevědomí. Mluvilo se o jeho smrti. Don Berto prohodil, že Boskova smrt by vzbudila všeobecnou soustrast. Don Bosko přidal: "Až Don Bosko zemře, řeknou lidé: Chudáček, i on už zemřel. A bude konec. Kdo se bude však smát a mou smrt oslavovat, bude ďábel, který si oddechne: Konečně zmizel můj nepřítel, jenž se mnou bojoval a má díla kazil."

(Pokračování příště)

DON PALMIRO DONINI

(Dokončení ze str. 5)

jako lékař v misijní nemocnici v Kalongo. Otec Donnini zpočátku myslil, že tato nabídka přesahuje jeho odborné schopnosti, ale nakonec slíbil, že přijede do Kenye, navštíví Ugandu a také Burundi, aby si osobně vytvořil představu o tamní situaci a případných možnostech. Když spatřil všechnu tu zdejší bídu a ubohost, přesvědčil se, že v Africe bude jistě užitečnější než v semináři v Brescii, i kdyby tu měl pracovat jen jako ošetřovatel.

Po roční praxi v nemocnici v Brescii odejel koncem r. 1964 do nemocnice v Kalongo, kterou řídil dr. Josef Ambroselli, kněz z kongregace Kolombiánů, kterého Otec Donnini ctí a obdivuje jednak jako vynikajícího lékaře a chirurga, jednak i pro jeho vzácné lidské a křesťanské vlastnosti. Dr. Ambrosoli je synem bohatého továrníka, ale v Kolongu je ochoten všem posloužit, i když vyjde z operačního sálu po 8 hodinové vyčerpávající práci.

"Vděčím mu za mnoho věcí," přiznává Otec Donnini, "protože ve styku s takovou osobností se každý nutně mnohému naučí". Po osmi letech práce v Kalongo ugandská vláda požádala Otce Donniniho, aby se věnoval výhradně kontrole a léčení malomocenství v celé severní provincii, která má rozlohu 50.000 km2, asi milion obyvatel a několik tisíc malomocných.

Od r. 1972 Otec Donnini ztráví v Kalongo každý měsíc jen několik málo dní. Většinou stále objíždí roztroušené ošetřovny a kontrolní střediska pro malomocné. I v Kalongo zřídili malé oddělení pro malomocné, které vede Otec Ambrosoli.

V celé severní provincii je celkem přes 200 zavedených středisek a tzv. "outpatient clinics", tj. nemocnic, kam chodí pacienti pravidelně týdně na prohlídku a na ošetření.

Cesty jsou tu dosud často neschůdné a nebezpečné a tím se stává činnost Otce Donniniho ještě namáhavější. Všech oficielně registrovaných malomocných je v Ugandě 8.500, ale počítá se, že všech dohromady je ve skutečnosti asi jednou tolik.

Náš lékař-misionář je pevně přesvědčen, že jeho práce je prospěšná a užitečná. Při každé návštěvě má největší radost, když zjistí, že je někdo vyléčen a může některému pacientovi vystavit vysvědčení o uzdravení z malomocenství.

Nemocní jsou misionářům a jejich pomocníkům velmi vděční za křesťanskou lásku, s kterou je přijímají a ošetřují. I vláda oceňuje jejich "spolupráci" a podle možnosti jim pomáhá.

Kněz-lékař z Brescie končí své vyprávění velmi prostě a skromně: "Takový je tedy můj malý příběh, který začal před mnoha lety v Remedello pod tichým vedením mé matky, prosté ženy, která se vyhýbala hovorům se sousedkami, protože nerada slyšela "klepat" o druhých a někoho pomlouvat."

VOICE OF THE NATION

DR. LUDVIK NEMEC:

A new book on Church-State affairs in Czechoslovakia

Rebichini, Andrea: **Chiesa, Societa e Stato in Cecoslovakia, 1948-1968** (Ceseo-Liviana, 1977, Pp. 135, L. 6,000).

As author comments in a preface, this book has its purpose mainly to show how the Vatican "Ostpolitik" scored in Czechoslovakia, a country known for its always present religious tension.

It is composed of three parts, namely (1) Development of religious situation during the years of 1945 to 1948, when a communist putch (Feb. 25) changed it drastically; (2) Development of Communist persecution of religion and churches from 1948 to 1968; and (3) Development of cultural and religious situation with the arrival of Spring of 1968 as author terms it as "Spring of the Church in a Spring of Society." The main topic of this work is analysis of interferences of Communistic State into internal affairs of the Church, the aim of which was to destroy the Church.

In an attempt for a better interpretation, the author succeeds occasionally in penetrating ideological rationale of the parties involved, but in most cases he treats matters rather factually than analytically. Especially good is the author's interpretation of Dubcek's era (1968). He rightly emphasizes that period of 1948 to 1958 was one of purification so that the Church in 1968 could regain some of her strength, as one could see from a spiritual mission of "Opus of Concillar renewal." Unfortunately, this promising trend was interrupted by a sudden invasion of the Russian army on August 21, 1968, where the author stops.

Although the work itself is not bringing anything new and revealing, as some previous recent works on the subject like **Situation der Katholischen Kirche in der Tschechoslowakei** Dokumente Berichte (published by National Commission: Justitia et Pax in Switzerland in 1976) or L. Nemec, "The Communist Ecclesiology during the Church-State relationship in Czechoslovakia, 1945-1967" in **Proceedings of the American Philosophical Society**, vol. 112 (1968) 245-76, and others, it is still a good informative on the Czechoslovak case. Perhaps the author's better use of theology, Canon Law and ecclesiology would add to a better interpretation of State-Church for legal stands.

Author seems to be also mild in regard to terminology used by communists who "assumed power" according to him — instead of "forcibly took over on February 25, 1948." Author's use would seem to give a kind of legality of Communist power instead of emphasis on Communist putch.

All in all, it is well annotated with scholarly notes and with some sources and recent bibliography, but with no index, which could be useful for readers' orientation. It is warmly recommended to general readers as well as students in Church-State affairs in Czechoslovakia.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

FARMERS TAKE THE BRUNT AGAIN

Years ago when wages, farm machinery and taxes were half what they are now, farmers could get by on $2 wheat. Under present conditions however, farmers were expecting that wheat for 1977 would be somewhere between $3 and $4 or possibly a little more. However, as harvest time began to approach the media began to report that wheat would likely be around $2 a bushel. That made me wonder if it had been decided that 1977 wheat must be kept down to about $2 a bushel. Now, wheat is being marketed and sure enough the price is around $2 a bushel.

An Oklahoma farmer who has a very economical and efficient operation tells me that he is selling his wheat for just under $2, but that it actually cost him $3 a bushel to produce. This means he is subsidizing the cost of living for others to the tune of $1 a bushel on the wheat he has raised. That's probably about representative of the rest of the wheat growers.

One can't help but wonder who gave the media the impression that the price of wheat was to be in the neighborhood of $2 a bushel and if the media making this announcement before harvest time was, in effect, the equivalent of the government setting a $2 wheat price.

This question seems to be creating somewhat of a problem between the Congress and the White House. Some Congressmen feel that something must be done to rescue wheat farmers. It is reported that the White House objects. One report from the Department of Agriculture affirms that it found 14,000 farmers in one of the chief grain growing areas not able to repay their debts this year. Four times that many more indicated they would have to refinance their loans because they couldn't pay them. Some bankers indicate that they have not seen the farmers in such a desperate strait in many years. It is reported that the farmers' plight is also affecting the plight of the merchants in those localities.

When the government tells the farmers in 1974 to plant their wheat from fence to fence and then in 1977 leaves them in a plight like this, there is some poor management somewhere. It appears that quite a number of farmers will actually go broke this year and seek some other kind of livelihood.

When our Constitution was adopted about 80 percent of our people were on farms. We didn't hear much about overproduction. Now, the people on the farm number less than 4 percent of the population and we have a very serious problem this year of over-production in two very important areas — wheat and meat.

Personally, I have never been much of a hand for subsidies. Am wondering if the farmers were let alone if they couldn't so organize as to do a better job handling the problem of feeding the nation. Am wondering to what extent federal farm policies are to blame for this situation that prevails in 1977.

Since the government likes to do the marketing of wheat abroad, it would appear that the government could have offered to buy all wheat at $3 a bushel and that would immediately have pegged the price everywhere and the farmer would have been able to break even. Personally, I want to extend deep sympathy to the farmers who have worked hard and with patriotic dedication to help feed the hungry world and in accord with the previous admonition of the government and now find themselves caught in a plight like this, where they can't pay the very debts that they made in order to produce the crop.

From the Congressional record

COMMEMORATING THE 60th ANNIVERSARY OF THE NATIONAL ALLIANCE OF CZECH CATHOLICS

HON. MARY ROSE OAKAR

of Ohio

in the House of Representatives

Monday, July 18, 1977

Ms. OAKAR: Mr. Speaker, founded on July 17, 1917, here in the United States of America to help a then struggling Czechoslovak nation, the National Alliance of Czech Catholics has remained a beacon for Czech culture in this country. During its early years it supported the efforts of the Czech nation to become independent after World War I. Food and material assistance were generously donated by Czechs in this country.

The alliance in its 60-year existence has worked not only to help Czechs overseas, but to preserve the Czech culture here, and to further the education of Catholic priests for the spiritual growth of the Czech people everywhere. Toward this end the alliance supports seminaries not only here in this country, but also one in Rome where Czechs and Slovaks study for the priesthood since there is no freedom of religion in Czechoslovakia.

One of the cofounders of the national alliance was the late Msgr. Oldřich Zlámal, who worked in my district as the pastor of Our Lady of Lourdes parish in Cleveland, Ohio. Monsignor Zlámal provided the leadership to many of the Czech people, working long and hard to raise funds for the less fortunate here and abroad. On the occasion of their 60th anniversary, I would also like to commend the president of the Cleveland branch of the national alliance, Václav Hyvnar, and all the other members of the national alliance for their dedicated and inspiring work.

Czech Catholic Day, Chicago, Ill. on September 18, 1977

Greetings to all our good friends.

The Chicago District Alliance of Czech Catholics is carefully preparing for the traditional "Annual Czech Catholic Day", to be held September 18th at the Wozniak Garden, 2530 S. Blue Island, Chicago.

A very enjoyable program is being prepared by the committee. Special attention is being given in the preparations for the entertainment and recreation of both the young and good senior Czechs.

Sincerely we invite all our good people to attend this festival which is the main source of revenue for our many charitable, educational and cultural programs.

We assure one and all the program will be very colorful. The Moravian Cultural Society and their minims will again perform in their beautiful national costumes their national dances and songs and Club Domov will present a short show in Czech: "Postaromu pod máji".

Master of ceremonies Mr. Karel Chrobak; speaker of the day Prof. Francis Svejkovsky, Univ. of Chicago; invocation and comments Rev. Vojtech Vít, O.S.B.

There will be a booth with beautiful prizes where you can take a chance with "lady luck"; Club Domov will again have their "lock-up" (Šatlava) and a booth with homemade goodies and pastries for sale; and — there will also be grab-bags.

We gratefully accept gifts for the booth. These can be delivered directly to the Alliance Office, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago or on the festive Czech Day to the booth.

We appeal that donations to the sponsor program be sent to the office without delay so we can in time prepare our program for the printing.

Come one, come all to this our annual festival Czech Day. We are looking forward to meeting with you all there.

The Committee

Put your money where your heart is —
IN AMERICA
U. S. SAVINGS BONDS,
NEW FREEDOM SHARES

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

● FRENCH LEFT DISCOVERS 'GULAG'

By WALTER LAQER

During the last few months a passionate debate has commenced in French intellectual circles the likes of which haven't been witnessed in Europe for three decades.

Seemingly every week new books and articles are published that only a year ago would have been dismissed as vulgar anti-Sovietism and anti-communism. "Gulag" has suddenly become part of the French political dictionary. Hard questions are finally being asked about what would happen if, as predicted by many observers, the Socialists and Communists win next March's elections .

The most remarkable feature of this sudden burst of political pamphleteering, much of it on a fairly high level of sophistication, is that it emanates almost entirely from the radical left, the mainstream of French intelligentsia.

What has poor Mr. Brezhnev done to deserve these often savage attacks? Why are the French Communists making almost superhuman efforts to dissociate themselves from the Soviet Union and stressing their undying attachment to the ideals of freedom and human rights? Why is all this happening at the very time that the realization of the fondest dreams of left-wing intellectuals seems virtually assured?

It isn't that the radical left has suddenly discovered hidden virtues in Giscard d'Estaing's government or the Gaullists, whose record has been deplorable and for whose removal from office much could be said. Rather, the French intelligentsia, which Raymond Aron calls "the most intelligent and the most unreasonable in the world", has suddenly taken fright after taking a closer look at the alternative.

When Jean-Francois Revel published his "La Tentation Totalitaire" a little more than a year ago (now available in translation, "The Totalitarian Temptation," from Doubleday), it was considered the work of an eccentric. How could one seriously argue that no Communist state has ever been other than Stalinist, and that Communist concessions to democratic ideals would always be reneged upon?

Does Not and Will Not Exist

Revel's angry and powerful indictment shocked many readers, but it also made them rethink some of the conventional wisdom. One of its main theses has now been taken up by Raymond Aron: Liberal society has many faults and imperfections but its critics are intellectually dishonest if they apply as a yardstick for comparison a society that never existed in history, does not now exist in the future.

Professor Aron's massive tome, "Plaidoyer pour l'Europe Decadente," which may be translated as "Plea for a Decadent Europe" but is really a plea for a liberal Europe, appeared two months ago and deals at great length with Soviet economic performance. Aron finds the Soviet record no more impressive than that of other industrialized countries. He notes that whatever achievements that can be claimed, mainly in military development, were made at a price unacceptable in terms of elementary human freedom.

Aron concludes, that France faces next spring an histotrical decision on which the survival of the Atlantic and European community will depend, not to mention the future of France. This, he says, has nothing to do with the intentions of Socialist leader Francois Mitterrand and his colleagues, but the consequences of their projects.

The Socialists and Communists could well win next March's elections in France. Yet at the very time that the realization of the fondest dreams of left-wing intellectuals seems virtually assured, the French intellingentsia is suddenly frightened after taking a closer look at the alternative.

The radical alternative which they propose — non-repressive, non-bureaucratic — doesn't and cannot exist. As another critic has put it: How can large-scale nationalization take place in a country like France without further massively swelling the state apparatus? Isn't this as likely as a capitalist system without profit-making? Support for Aron has come from unexpected quarters; in an attack of suicidal (or Machiavellian) candor, the Communist Party has recently provided detailed figures showing the astronomical costs involved in carrying out their program. It is perfectly obvious these sums cannot possibly be raised.

Aron, a liberal in the European sense of the term, is France's most distinguished political commentator and he has an admirable record of having almost always been right over three decades. Yet in the past his cool, rational reasoning has had infinitely less appeal for the younger generation than has the romantic revolutionism of his erstwhile friend and classmate—Jean-Paul Sartre, a literary genius, an original philosopher and a child in the maze of politics. For the first time since the end of the war, Sartre finds himself on the defensive.

The names of the other men and women who have brought about this revolution in the mood of the left are virtually unknown outside France. A few of them belong to the old left, most were supporters of the new left in the 1968 upheavals, some are only in their twenties, all have impeccable Marxist credentials.

One need not look far for the reason for this sudden break in the French intellectual climate. For a long time, the French intelligentsia, debating politics on the highest level of abstraction, was the most backward in understanding and accepting the realities of world politics. They weren't altogether unaware of the real state of affairs in the Soviet Union and other Communist countries. But somehow all this didn't register; also, there was to be no criticism because this would have provided aid and comfort to the "forces of reaction".

Of late, partly as the result of the revelations of the Soviet dissidents, it has dawned on French left-wing intellectuals that what happened in Russia, Eastern Europe, China and Cuba was not just a regrettable aberration soon to be rectified, but that developments in such countries have an iron logic of their own. More likely than not, it has come to be understood, such developments would repeat themselves wherever Communists find themselves in power.

The left had always been the first to protest against "fascism" in Spain, Portugal and Greece. But these dictatorships had never claimed to be the vanguard of progressive mankind and, in any case, have eventually been replaced by democratic regimes, which is more than can be said about any Communist country. This has led the "new philosophers" to a critique not only of Lenin but also of Marx and many traditional shibboleths of the radical left. Nor do they have great faith in the alleged liberalization of the French Communist Party; it has certainly become more chauvinistic, but its basic totalitarian character hasn't changed to this day.

Will Communists Undermine?

The Socialist leadership chooses to ignore this fact for a simple reason; without Communist help, the Socialists see no hope of coming to power. The Popular Front may be defeated, of course, or it may win by such a small margin that it would be incapable of carrying out far-reaching changes. But if it wins handsomely, the chances are that the Communists will try to undermine the Socialists, just as Mitterrand will try to outmaneuver the Communists.

But the Socialists will be hemmed in by the Communist-dominated trade unions, on the one hand, and a substantial minority within their own ranks whose attachment to democracy is more than suspect. In any case, the country will enter into a period of deep trouble. France, no doubt, will survive, but hardly on a level to be envied.

In the 1930s, at the time of the first Popular Front, and again immediately after the war, there was a great deal of optimism on the left, a real belief in the "lendemains qui chantent." Today one looks in vain for such high hopes, even among staunch advocates of the Popular Front. One of America's leading experts recently was quoted in an interview that in his view a victory of the Popular Front would not be a disaster for the Western alliance. This raises the question as to what constitutes a disaster and how to classify it on the political Richter scale.

In any event, it is far easier to be optimistic (and less risky to be confused) from a safe distance. The fears expressed by the "new philosophers" in Paris (and not only by them) once again show that there is much truth in Samuel Johnson's wellknown observation that certain circumstances have a wonderfully concentrating effect on the human mind, and that these circumstances are usually not joyful in character. The debate that's under way in France may prove to be more than one of those periodical storms in a left-bank teacup.

The Wall Street Journal, Tuesday, July 19, 1977

It is beyond belief that . . .

Washington. — Senator Charles H. Percy (R-Ill.), on the occasion of Captive Nations Week, has expressed concern "for the millions of people who live under governments which do not allow them full freedoms, including the freedom to national self determination and expression."

"It is beyond belief that now — in the last half of the 20th Century — so many nations and peoples are still denied a meaningful national life and basic human rights", Percy said in a statement published in the Congressional Record.

"Despite all the advances in education, science and technology, and social and behavioral studies", the Senator asserted, "the world does not reflect progress of the most fundamental kind — progress in expanding man's freedom."

Percy said, "We must do our best to support such progress, and we must not forget those who — in captive societies — continue to lead a deprived life."

CZECH DAYS

AUGUST 20th AND 21st
CO-OP PICNIC GROUNDS
DILLONVALE, OHIO

SATURDAY: Fish and Chicken Dinners. Turtle Soup, Czech Bakery. — Parade 7:00 p.m. — Dancing 9:00 p.m. to the Music of "The Bouncing Czech" of Cleveland, Ohio.

SUNDAY: "Come and Have Breakfast with Mary" 9:00 a.m. to 11:00 a.m. — Live Broadcast of Czech Show — Dumpling, Sauerkraut and Pork or Chicken Dinners.

MUSIC BOTH DAYS BY: Joe Kubik Orchestra, Joe Hezoucky and Vocalist Marie Danek,, Stardusters of Pennsylvania, Jerry and His Trio, Lew Hladky's Bouncing Czechs, Czech Band of Dillonvale Plus Many Other Entertainers.

FUN FOR ALL!

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription. Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623